

UNIVET

AZ ÁLLATORVOSTUDOMÁNYI EGYETEM LAPJA
IV. évfolyam, 1. (13.) szám 2020. március

Lapunk tartalmából

Állásbörze után	3
Az Állatorvostudományi Egyetem Rektori Hivatalából jelentjük	4
Elhunyt Domonkos Béla, Csatlós szobrásza	4
Össz dolgozói értekezlet a modellváltásról	5

Százkilencven állatorvosdoktor avattak – "Az életben való hitüket ne veszítsék el!"	6
Akadémiai Beszámoló	11
Prezentációs Bemutató Nap – harmadszor	11
Adománygyűjtés dr. Bartha Adorján és dr. Szent-Iványi Tamás professzorok szobrainak elhelyezésére és megvalósításának támogatására	12
Fókuszban a jövő	20
Sebészet – 150	20
Aki "belógott" a sebészetre	21
Bál a Chorintiában	22

Dr. Mátis Gábor oktatási igazgató:
"Nekünk három nagy táblára van
szükségünk"

Ágics Máttyás HÖK elnök:
"A jó rendezvényt a közösség szüli"

Teljessé vált a "Kulcsi Hatok" szoborparkja	23
Dr. Vetter Szilviát tüntették ki a "Szavak Embere 2020" díjjal	23

Hallani a természet hangját	24
Dr. Vetter János:	
Szigorúan nem növénytan	26
Dr. Vetter Szilvia: A "növényes és gombás professzor" új könyve	27

English summary	
After a job fair	28
We need three large blackboards	29
Good communities make good event s	30
Great success at the Edinburgh International Horse Riding Competition	31
A little bit of everything	32
Graduation ceremony	35
<i>A hátsó borító Balázs Gusztáv felvétele</i>	

UNIVET Az Állatorvostudományi Egyetem lapja. Főszerkesztő: **Balázs Gusztáv**. Kiadja az Állatorvostudományi Egyetem. Felelős kiadó: **Dr. Sóttonyi Péter** rektor. ISSN 2631-1852 Nyomdai kivitelezés: Pátria Nyomda Zrt. **Orgován Katalin** vezérigazgató. A szerkesztőség postacíme: 1400 Budapest, Pf. 2. Telefon: (1) 478-4100, e-mail: webmaster@univet.hu. Lapunk számai a <https://univet.hu/hu/category/univet-ujsg/webhelyen> is olvashatók.

Állásbörze után

Az újságíróknak olykor (ritkán) az a legnagyobb gondja, hogy a választékosabb fogalmazás érdekében milyen rokon értelmű szóval helyettesítse a hallgató kifejezést. (Kérdéses persze, hogy könnyebb lenne-e a helyzete a kovács vagy az ács szavakkal.) Diákot nem ír szívesen, mert egy egyetemista már felnőttnek számít. A hivatalok és a bankok nem ilyen válogatósak. Diákigazolványa van a felsőoktatási intézmény tanulójának és diákhitelt vehet fel az a hallgatói jogviszonnal rendelkező fiatal, aki bízik benne, hogy vissza tudja fizetni a pénzt, azaz ígéretes tanulmányokat, keresett pályát választ.

A tanároknak kicsit könnyebb a helyzetük: megelégedett bizalommal kollégáknak nevezik az állatorvosdoktor vagy biológus diplomák várományosait. Ezzel a katedra mindkét oldalán tartózkodók jól járnak, hiszen a növendékeket még jobb tanulásra ösztönzi a kartársi megszólítás. A magasabb teljesítmény hasznos a hallgatóknak és elégedettebbé teszi az oktatót, a mestert.

A hallgató kifejezés önmagában is pontatlan. A diáknak csak az előadáson kell hallgatnia de az is megeshet, hogy kérdezhet. Az összes többi esetben láthatóan is cselekvő részesei a tanulók az egyetem mindennapjainak. Mégis meglepő volt, hogy harmadik Állásbörzén, február 13-án a hallgatók tartották az első előadást, nem pedig a munkát ajánlók. A Hallgatói Önkormányzat Szakmai Bizottságának három tagja ismertette, hogy mi-ben számítanak a kiállítók segítségére.

Elsőként nem is a maguk, hanem a majdani felvételizők érdekében szóltak. Beszámoltak a hallgatók által alapított, idén már harmadszor meghirdetett Országos Állatorvosgyógyászati Versenyéről, amivel azt szeretnék elérni, hogy a középiskolákból minél rátermettebb, az állatorvosi pályák sokrétűségét ismerő jelentkezők érkezzenek az egyetemre. Arra kérték a kiállítókat, hogy a praxisukból vett kis- és nagyállat-klinikai esetek beküldésével segítsék a következő versenyek feladatainak összeállítását, a vették a fiatalok szakmával való ismerkedését.

A Szakmai Bizottság azt is felajánlotta, hogy a külső klinikai gyakorlatok helyszínének kiválasztásához segít egybehangolni a vállalkozások igényeit és a hallgatók érdeklődését.

Legújabb kezdeményezésük a diákmunka program. Ezt azért találták ki, mert úgy vélik, hogy a hallgatók akár fizetésért, akár önkéntesen szívesen vállalkoznak asszisztensi vagy idénymunkára, de akár rendelőtakarításra is, ha ezek révén felkészültebben kereshetnek majd állást. A Szakmai Bizottság megismerve a keresletet, segíti a hallgatók kiválasztását, a feladatok elvégzése során pedig kiderül a jelentkezők szorgalma és rátermettsége.

Egy mondás szerint „Vesztég álló víznek, hallgató embernek nem kell hinni”. A mi diákjaink nem hallgató emberek, ellenkezőleg: többféle módon törekszenek arra, hogy ne csak hallgassanak; így nem elszenvetői, hanem alakítói lesznek sorsuknak.

Balázs Gusztáv

Az Állatorvostudományi Egyetem Rektori Hivatalából jelentjük

Szervezeti kérdések

A Szenátus februári ülésén három új szervezeti egység létrehozásáról döntött.

A **Digitális Élelmiszerlánc Oktatási, Kutatási, Fejlesztési és Innovációs Intézet** feladata, hogy élelmiszerlánc-vizsgáló, adatelemző, oktató, kutató, fejlesztő és innovációs Intézetként biztosítsa az agrár- és élelmiszer- gazdaság szereplőinek gyakorlati támogatását, digitalizációs lehetőségeinek fejlesztését és az élelmiszerlánc szemléletű, digitális technológián alapuló komplex állatorvosképzést.

A **Központi Laboratórium** a kutatási tevékenység kiszolgálása érdekében létrehozandó, korszerű akkreditált laboratórium, amely a kutatási rektorhelyettes szakmai irányítása alatt biztosítja az egyetemi kutatások laboratóriumi hátterét. Az új laboratórium létrehozása a meglévő tanszéki kapacitásokat a legmodernebb eszközökkel segíti.

Az **Innovációs Iroda** legfőbb célja és feladata az egyetemi polgárok innovációs tevékenységének ösztönzése és támogatása, továbbá az innovációs tevékenységek intézményi szintű harmonizálása, és az ennek megfelelő működés biztosítása. Az iroda minden, az innovációhoz, technológia transferhez, piaci hasznosításhoz, szellemi tulajdon védelemhez kapcsolódó ügyben segíti az Egyetem működését.

Személyi ügyek

Az új rektori ciklushoz kapcsolódóan 2024. december 31-ig kapott megbízást **Dr. Bartha Tibor** a nemzetközi rektorhelyettesi, **Dr. Jerzsele Ákos** a tudományos rektorhelyettesi, **Dr. Németh Tibor** a klinikai rektorhelyettesi, **Dr. Ózsvári László** az oktatási rektorhelyettesi, **Dr. Battay Márton** a rektori hivatalvezetői feladatok ellátására.

A Parazitológiai és Állattani Tanszéken **Dr. Hornok Sándor**

tanszékvezetőt egyetemi tanárrá nevezte ki **Áder János** köztársasági elnök. **Dr. Juhász Alexandra** egyetemi adjunktus, **Dr. Szekeres Sándor** pedig tudományos munkatárs lett.

Az Ökológiai Tanszéken **Dr. Korsós Zoltán** egyetemi docens, **Dr. Kiss János** és **Dr. Szűts Tamás** tudományos főmunkatársi kinevezést kapott.

Az Anatómiai és Szövettani Tanszéken **Dr. Heinzlmann Andrea** egyetemi docens lett.

Egyetemi adjunktusi kinevezést kapott **Dr. Losonczy Eszter** az Állathigiéniái, Állomány-egészségtani Tanszéken.

Az októberben létrehozott új igazgatóságok vezetői is kiválasztásra kerültek. A kancellár helyettesítését is ellátó, jogi és beruházási igazgató **Dr. Páskuly Lilian** lett. A Beruházási Igazgatóság élére **Szrogh Bernadett**, az Informatikai és Biztonsági Igazgatóság élére pedig **Bella Dezső** kapott megbízást.

„Addig dolgozom, amíg a mű el nem kezd lélegezni”

Elhunyt Domonkos Béla, Csatlós szobrása

Életének 87. évében, március 2-án elhunyt **Domonkos Béla**, az Állatorvostudományi Egyetem jelképének számító bronz bika, „Csatlós” szobrának megalkotója. Egy vele készült interjúban az Érdem élt alkotó így nyilatkozott: „Addig dolgozom, amíg a mű el nem kezd lélegezni”.

Domonkos Béla 1934-ben született Kispesten, édesapja cipész, édesanyja szövőmunkás volt. Hosszú és rögös utat járt be, míg munkásból végül elismert szobrászá vált, több mint 400 szobrot, domborművet és kisplasztikát köszönhetünk neki. Autodidakta

módon sajátította el a szobrászat mesterségét, egy interjúban azt mondta, hogy közel húsz év alatt, morzsánként csipegette össze a tudást, mely végül Európa leghíresebb állatszobrászává tette.

Hosszan tartó előtanulmányok után 1984-ben kezdett el dolgozni a híres szürke bikán, Csatlós, először kisplasztika formájában. A monumentális bronz műalkotás végül 1987-ben valósult meg és került az Állatorvostudományi Egyetem udvarára. Ekkorra Domonkos Bélát már a XX. század magyar szobrászatának kie-

melkedő alakjaként tartották számon.

Művei realistikák, kitűnő megfigyelőképességet és anatómiai tudást tükröznek minden apró részletükben. Az állatszobrok mellett a magyar történelem és kultúra nagy alakjairól készített portrékat, többek között II. Rákóczi Ferenc, Kodály Zoltán, Németh László, Petőfi Sándor, Szendrey Júlia, Szepes Gyula, Babits Mihály, Eötvös József képmása született meg általa.

Domonkos Béla munkásságát 2016 júniusában Magyar Örökség Díjjal ismerték el.

Össz dolgozói értekezlet a modellváltásról

A Kormány január 29-i ülésén döntött arról, hogy öt állami fenntartású felsőoktatási intézmény júliusban alapítványi működési formára tér át. A modellt váltó egyetemek közé került az Állatorvostudományi Egyetem (ÁTE) is, tájékoztatta intézményünk munkatársait dr. Sótornyai Péter rektor a január 31-i össz dolgozói értekezleten.

A változásra az teremtett lehetőséget, emelte ki a rektor, hogy 3 és fél évvel ezelőtt az egyetem visszanyerte önállóságát, amiben a legnagyobb segítségére dr. Palkovics László jelenlegi innovációs és technológiai miniszter volt; a döntést a kormány és az Országgyűlés hozta meg.

Mint ismert, a kormányzat az állami fenntartású egyetemek közül elsőként a Budapesti Corvinus Egyetem fenntartói jogait adta át alapítványnak, azzal a céllal, hogy a világszínvonal elérésére képes intézménnyé váljon.

Az ÁTE a kormánydöntés szerint szintén az állam által létrehozandó alapítvány fenntartásában működik tovább, az Innovációs és Technológiai Minisztérium helyett az alapítvány kuratóriuma kapja meg az irányítói jogosultságokat.

A modellváltás rugalmasabb gazdálkodást, a külvilág változásaira való gyorsabb reagálást tesz lehetővé. Nem lesznek kötött bértáblák, és mentesül az egyetem a közbeszerzések nehézségeitől, ugyanakkor a jövőben is megtartjuk a közalkalmazotti jogviszonyból eredő kedvezményeket (jubileumi jutalom, szabadság, stb.). A kormánydöntés által érintett intézményekben – ÁTE, Neumann János Egyetem, Moholy-Nagy Művészeti Egyetem, Széchenyi István Egyetem és Testnevelési Egyetem – 2021-ben 30 százalékos béremelés történik majd.

Az ÁTE alapítványának vagyonát az állam bocsátja rendelkezésre, vala-

mint megrendeli az egyetemtől az oktatást. Mint ismert, hallgatóink kétharmada idegen nyelvű képzésben tanul és piaci alapon fizetnek az egyetemnek. Így az ÁTE ezen az aron tudja a magyar államnak is ajánlani az oktatást. Az egyetem az új gyakorlati félév beállításával már 12 féléves képzéssel számol. Emellett a zoológusképzés is osztatlan formára tér vissza és a magyar mellett angol nyelven is meghirdetjük.

Az egyetemi infrastruktúra elidegeníthetetlenül az egyetem tulajdonába kerül, beleértve a Rottenbiller utcai, a Hungária körüti ingatlanokat, valamint a Dóra majori campusunkat is. Az egyetem profilja változatlan marad, mindezt jogi biztosítékok garantálják. Várhatóan az MTA Állatorvostudományi Kutatóintézete is az egyetemhez kerül.

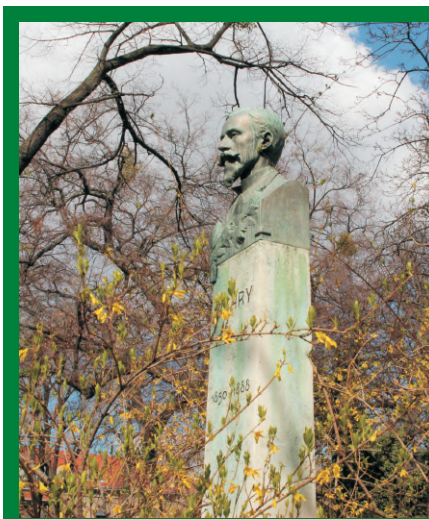
Dr. Sótornyai Péter arról is tájékoztatót adott, hogy a korábbi össz dolgozói értekezleten ismertetett 52 milliárd forintos állami beruházás mellett az intézmény saját bevételeiből meg kívánja vásárolni a Marek József Bethlen Gábor utcák sarkán fekvő ingatlant, amelyen a Digitális Élelmiszerlánc Kutató, Fejlesztési és Innovációs Központ jön majd létre Magyarország Digitális Agrárstratégiája

keretében. Ez a központ ötfős kutató gárdával március 31-ével már elkezdte a munkáját. Az ehhez kapcsolódó 15 milliárd forintos beruházás remélhetően klinikai bővítést is eredményez majd.

A modellváltás beláthatatlan fejlődést generálhat, vetítette előre a rektor, hiszen a kutatóintézetekkel, az állatgyógyszer- és vakcina-gyártókkal való együttműködés, az alapkutatásokban és az élelmiszerbiztonság területén kifejtett tevékenység, az idegen nyelvű képzés kiemelkedően magas aránya ehhez jó háttérrel ad.

Az átalakulást a Magyar Állatorvosi Kamara is támogatja, ami azért is fontos, mert az egyetem nemcsak az itt dolgozók és tanulók intézménye, hanem a magyar állatorvos kar Alma Matere is. Az egyetem vezetője megemlítette, hogy a Hannoveri Állatorvosi Főiskola mintegy 20 éve működik alapítványi keretek között, a németországi kollégák tapasztalatai e téren pozitívak.

Dr. Sótornyai Péter végül arra kérte az egyetem polgárait, hogy a lehető legnagyobb optimizmussal fogadják a változást, hiszen a kormánydöntés a félszáz felsőoktatási intézmény közül az arra legalkalmasabbakat emeli egy ígéretesebb fejlődési pályára.

Április 27-én lesz 170 éve, hogy Azary Ákos megszületett a ma Ukrajnához tartozó Verbiáson. A belgyógyászat, a járványtan, valamint az állatorvosi rendészet és a hússzemle tanára elsőként alkalmazta a modern belgyógyászati vizsgáló módszereket, a szaruból készült plessziméter vagy az önmagát rögzítő légcsőtubus ma is az ő nevét viseli. Lelkes híve a bakteriológiának, kitartóan küzdött a lépfene és a sertésorbánc elleni védőoltások meghonosításáért. 38 évesen hunyt el. Mell-szobrát, Telcs Ede alkotását 1905-ben állították fel az Egyetem parkjában.

Százkilencven állatorvosdoktort avattak

"Az életben való hitüket ne veszítsék el!"

Egyetemünk február 28-i doktorrá avató ünnepségén 84 magyar és 106 angol nyelvű állatorvos hallgatónak, valamint 33 baromfi-egészségügyi szakállatorvosnak adott át diplomát dr. Sótonyi Péter rektor. Az eseményen dr. Nagy István címzetes egyetemi tanár, agrárminiszter és dr. Gönczi Gábor, a Magyar Állatorvosi Kamara (MÁOK) elnöke is köszöntötte a végzeteket.

B. G.

Az ünnepség dr. Sótonyi Péter beszédével kezdődött.

Mélyen tisztelt ünnepi Tanácsulés, kedves avatandó Kollégáim, Oktatótársaim, Vendégeink, Hölgyeim és Uraim!

A mai nappal az egyetemi élet legfelemelőbb pillanatához érkezve nagy szeretettel köszöntöm Önöket az Állatorvostudományi Egyetem 233. tanévi doktorrá avató és diplomaátadó ünnepségén.

Életük egyik sorsfordító nagy napján osztozunk ünnepi érzéseikben. Amikor esküjük után befogadjuk Önöket állatorvosi Karunkba, mint kollégáinkat, akkor legyen első gondolatuk a köszöneté. Köszöneté mindazoknak, akik lehetővé tették, hogy állatorvossá válhassanak, szüleiknek, családjuk-

nak, barátaiknak, támogatóiknak, évfolyamtársaiknak és végül, de nem utolsósorban tanáraiknak.

A mai doktorrá avató ünnepségünkön 84 magyar és 106 angol nyelvű állatorvos hallgatónak, valamint 33 baromfi-egészségügyi szakállatorvosnak adunk át diplomát. Az állatorvosi diploma hagyományosan magas színvonalat képvisel, jó hírét az idegen nyelvű képzésben végzett állatorvos-

sok is öregbítik szerte a világban, hiszen 52 országból érkeznek hozzánk hallgatók.

Önök sikerrel küzdötték le a nehézségeket és ma meglegedetten nézhetnek vissza az elmúlt idő-

szakra, hisz az egyetemi évek egy életre meghatározzák pályájukat.

A hagyomány érték és közösségtremető erő. Büszkék lehetnek, hogy azokban az épületekben tanulhattak, ahol olyan személyiségek dolgoztak, akik legyőzték az előttük tornyosuló akadályokat. E nagy egyéniségek és a körülöttük kialakult tudományos iskolák tagjai közül számosan beírták nevüket a világ egyetemese állatorvostudományának történetébe azzal, hogy felfedezéseik soha el nem évülő nemzetközi figyelmet élveznek. Az ő szellemi kisugárzásuk hat a jelenre és kell, hogy meghatározza a jövőt, az egész állatorvosi kar magatartását, az Önök hivatástudatát is.

Sokszor ér az a vád, hogy mi a múltunkból akarunk megélni. Kérdezik is, hogy miért száguldunk visszafelé a

történelem időalagútjában. Csakhogy nem visszafelé, hanem éppen ellenkezőleg, előre haladtunk és haladunk. Azok a fák nőnek magasra és állnak ellen a legvadabb viharnak is, amelyek gyökere a lehető legmélyebbre nyúlik.

Önök az Állatorvostudományi Egyetemen magas szintű ismeretanyagot sajátítottak el, méghozzá mind elméleti, mind gyakorlati értelemben. Rendkívül fontosnak tartom, hogy a gyakorlat és az elmélet kéz a kézben járjon, kiegészítse egymást.

Az Állatorvostudományi Egyetem campusán hamarosan egy olyan nemzetgazdasági léptékkal is kiemelkedő jelentőségű nagyberuházásra kerül sor, amely az egész épületegyüttest megszüpíti, és funkcionálisan is megújítja. Az új Összehasonlító Orvostudományi Kutató Központban oktatóink és hallgatóink minden eddiginél jobb és korszerűbb körülmények között dolgozhatnak és tanulhatnak majd, mindannyiunk öröme, sikereinket elősegítve, fokozva a ránk irányuló hazai és nemzetközi figyelmet.

Tisztában kell azonban azzal lennünk, hogy nem elég szép épületeket emelni, ennél sokkal fontosabb a megfelelő szellemi kapacitás, a kiváló tudósokkal és tudós-jelöltekkel közösen jövőt formáló kutatási stratégiát kialakítani.

Hutýra Ferenc, a magyar állatorvoslás egyik legnagyobb egyénisége 1907-ben, az Állatorvosi Tanintézet egykori igazgatóját, Tormay Bélát temetésén így méltatta: „sok része volt abban, hogy az állatorvosi szakoktatás az addig tisztán durva empirizmus helyett szorosán tudományos alapon induljon meg, ami csak a tanerőknek tudományosan képzett szakférfiakkal való szaporítása által volt lehetséges”.

Hutýra szavait megfogadva, emlékéhez és munkásságához is méltó módon komolyan vesszük azt a gondolatot, hogy az egyetem ereje nem a falakban, hanem egykori és mai tanáraiban, a gyakorlatban is bizonyított tudományos eredményeikben rejlik. Aki hozzánk látogat, azt mélyen megérintik a parkunkban látható elődök szobrai. Az ő személyiségükre és személyes teljesítményeikre, mint jelképes cölöpökre épülnek mai cselekedeteink, de ez nem gátol bennünket

abban, hogy elfogadjuk a kor kihívásait. Óriási az igény nagy tudású, az egész vertikumot ismerő szakemberekre, különösen azokban a gazdaságokban, ahol rendkívül intenzív és modern állattenyésztés folyik. Az állatorvos az a szakember, aki az állati test felépítésétől és működésétől a mikrobiológián keresztül, a betegségeken át az élelmiszerbiztonságig az egész termelési folyamatot átlátja.

Kedves ifjú Kollégáim!

Mint ahogy ballagási beszédemben is mondtam, csak megismételni tudom:

„Büszke vagyok Önökre, hiszen első éves koruktól ott voltak mellettem és végig támogattak dékáni, majd rektori tevékenységem során, együtt gondolkodhattunk a jövőről, Egyetemünk sorsáról. Külön gratulálok ahhoz a ritkán tapasztalt összetartáshoz, ami az Önök évfolyamát jellemzi.”

Önök öt évvel ezelőtt a Szent István Egyetem Állatorvostudományi Karára jelentkeztek, és az újra az önálló Állat-

orvostudományi Egyetemen ballagtak. Mint akkor megígértem, a mai napon az Egyetem rektoraként, állatorvos doktornak fogadom Önöket és az Állatorvostudományi Egyetem zászlójára esküdhettek. Küzdelmeik eredményeként diplomájuk igazolja, hogy egy patinás intézményben, Alma Materünkben avatják Önöket állatorvosdoktorrá.

Önök, kedves avatandók, képesek voltak magasabb rendű céljaiknak alárendelni a nehézségeket, és legyőzni azokat. A jövőben is ez a feladatuk és ez nem kevés. Legyenek fogékonyak az új iránt, de információval ellátott globális világunkban vegyék észre a veszélyt!

Az Önök előtt álló évtizedek a mainál sokkal gyorsabb fejlődést hoznak az élet minden területén, ami növeli a versenyhelyzetet és azt a szükségletet, hogy a legújabb eredményeket követni és azokat alkalmazni is tudják. Ne bízzák el magukat, még nagyon sokat kell tanulniuk. Anál is inkább mondom ezt, mert ma a tudni látszó tudatlanok korát éljük. Heisenberg mondta azt: *„az első korty a tudomány poharából ateistává tesz, a pohár alján azonban ott vár az Isten.”*

Bizakodással lépnek az éltbe, de a jövőre nincs birtokukban, vannak terveik, de az, hogy mi valósul meg, nem tudhatják. Bármilyen történések is: próbatételek, igazságtalanságok, az életben való hitüket ne veszítsék el!

Mi szerencsések vagyunk, már csak hírből, elbeszélésekből ismerjük a világháborúkat, a diktatúrát. Ha Önök tanulni szeretnének, és szorgalmasak, semmi sem állhat ismeretszerzésük útjába. Az információ az Internet korában minden eddiginél köny-

nyebben elérhető. Aki állatorvos szeretne lenni, és ezért sokat tenni, tanulni, fáradozni is hajlandó, az állatorvos lehet.

Emlékezzünk azonban azokra az elődeinkre, akik nem ilyen szerencsés korba születtek, és a történelem viharai akadályozták őket tanulmányaikban. Egy állatorvostan-hallgató, az akkori állatorvosi kar dékánjának Guoth Gy. Endrének írt levelét 1945-ben egy vonatból dobta ki a budapesti rendezőpályaudvaron. A levél, amely egy kisebb csoda folytán el is jutott a címzetthez, így szól:

*„Mélyen Tisztelt Dékán Úr!
Nagy kéréssel fordulok Önhöz. Többen vagyunk állatorvostan-hallgatók fogságban. Véletlenül estünk ebbe a helyzetbe. Én például egy lókorházban voltam a Csallóközben. Innen azután hozzásodrótam néhány kollégámmal egy fogolyszállítmány közelébe. Itt azzal, hogy a hazamenésünket biztonságosabbá tegyék, azt mondták, hogy majd írást, igazolványt fogunk kapni. Azonban jelenleg fogolyszállító vonatban vagyunk nem a legkívánatosabb körülmények között. ... Ha mód van rá, felkérem kollégáim nevében a mélyen tisztelt Dékán Urat, hogy az állatorvostanhallgatókat kérjék ki a fogolytáborokból... Kérem Önöket, hogy tegyenek meg mindent, hogy dolgozhassunk és tanulhassunk. Mi nem akarunk egyebet, csak tisztességesen tanulni.”*

Kedves Végzős Hallgatók!

Önöknek nem csak a tisztességes tanulás kívánalma, akarása adatot meg, hanem a lehetőség is ehhez, becsülnék ezt meg! Hiszen ma átadandó diplomájuk azt mutatja, hogy feladataikat sikerrel teljesítették és mindazon nehézségeket legyőzték, amelyek egyetemi éveik alatt felmerültek.

A mostani tudásuk nem a végső szaktudás, amivel rendelkeznek, hanem csupán egy közbülső állomás. A szaktudásuk minden egyes, állatorvosi tevékenységgel eltelt nappal nő, akár a praxis során nyernek tapasztalatokat, akár falaink közé térnek vissza új ismereteket szerezni. Erre pedig minden lehetőségük adott. Nem mindenkinek adatott ez meg.

Egyetemünk volt hallgatója, dr. Terdik József 1986-ban szerzett állatorvos-doktori oklevelet. Tanulmányait a negyedik félév után már gyógyíthatatlan betegsége tudatában, hősies kitartással folytatta. Doktorrá avatása után néhány hónappal elhunyt. Rendkívüli szorgalma, akaratereje és a reményt soha fel nem adó emberi optimizmusa örökös példaként szolgálhat mindannyiunk számára. Emlékét ápolva, a hagyományoknak megfelelően hamarosan átadjuk „Dr. Terdik József Alapítvány” díjat, állattenyésztési témában a legjobb diplomadolgozatot készítő hallgatóknak.

„Az ember élete csak akkor értelmes, ha szolgálatnak fogja fel” – írja Tolstoj. Hasonló értelemben nyilatkozott Szent-Györgyi Albert is, amikor ezt írta: „A legnagyobb dolog, amelyért küzdeni érdemes, a tudás, az ember javát szolgáló új ismeret.”

Örömmre szolgál, hogy az állatorvos doktori oklevél mellé felsőfokú

vadászati és vadgazdálkodási végzettséget igazoló tanúsítványt is átnyújthatok 45 hallgató részére, akik elvégezve a vadgazdálkodási szakirányú képzést, hozzájárulnak a vadászok és az állatorvosok szakmai együttműködéséhez.

Kedves Magyar Hallgatóink!

Ennek a kis, balsorstól sokszorosán tépett országnak szinte egyetlen, Isten adta „természeti” kincse a szürkeállomány. Legyenek nagyon büszkék arra, hogy ennek nem kis arányban meghatározó részesei lehetnek, ha minden tudásukat és képességüket a jóra fordítják. Legyenek nemzetük felelős tagjai és szolgálói hazájuknak.

Tisztelt idegen nyelvű képzésben résztvevő Hallgatóink!

Önök komoly és felelősségteljes missziót töltenek be, mivel az Egyetemünkön folyó oktatás színvonalát tudásuk alapján fogják megítélni hazájukban. Önöknek külön is szeretnék gratulálni doktorrá avatásuk alkalmából. Az érdeklődés és a szakma iránti elkötelezettség legmeggyőzőbb jelének tartom, hogy idegen országban, amelynek a nyelvét, szokásait nem ismerték, egyedül, szülői segítség nélkül egy ilyen nehéz szak tanulásába fogtak. Jelenlétük tette többnyelvű közzé Egyetemünket, ahol igazi nemzetközi környezetben kultúrákat lehet megismerni és életre szóló barátságokat lehet kötni. A doktorrá avatás után Önök a világ különböző országaiba térnek haza, kérem, tartsák meg jó emlékeikben Alma Materünket és gondoljanak mindenkor szeretettel a nekünk oly drága Magyarországra, második hazájukra.

Tisztelt avatandó Doktorok!

Rohanó világunkban egy pillanatra meg kell állni, örülni, ünnepelni kell, de ez nem lehet több pár boldog napnál, hétnél. Újabb és újabb célokra kell megfogalmazni, kitzúzni, újabb és újabb tudást kell szerezni életünk végéig. A tudás megújítása életformává kell, hogy váljék Önökben.

Kívánom, hogy a kihívások és a ne-

hézségek mellett sok örömet és megelégedést is találjanak jövőendő tevékenységükben. Gondoljanak arra, hogy Egyetemünk, amelyen legszebb és legtermékenyebb fiatal éveiket töltötték, mindig visszavárja Önöket. Ha azt az összetett elméleti és gyakorlati ismeretanyagot, amit intézményünkben kaptak, továbbfejlesztik, rutinnal tökéletesítik és bölcsességgel nemesítik, hivatásuk kimagasló képviselőivé válhatnak.

Kívánom, hogy lelki békében, hasznosan és nagy megbecsülésben töltsék be hivatásukat! Legyenek felvértezve a belső meggyőződésen alapuló morális tisztasággal és szilárdsággal!

– Gratulálok ahhoz, hogy az állatorvosi pályát és ezt az egyetemet választották, s teljesítették tanulmányi feladataikat – köszöntötte a végzetteket dr. Nagy István agrárminiszter, az ÁTE címzetes egyetemi tanára. A tárcavezető arra kérte az avatandó hallgatókat, hogy egyre többen foglalkozzanak a haszonállatok gyógykezelésével, az élelmiszerbiztonsággal, a hatósági állatorvoslási feladatokkal, amire óriási szükség és igény van. A magyar kormány büszke az Egyetemre, hangsúlyozta, hiszen országhatáron túl is kifejti tevékenységét. Dr. Nagy István örömmel szolt arról is, hogy az intézmény magyaranyú fejlesztés és beruházás előtt áll.

A Szenátus címzetes egyetemi tanári címet adományozott

– dr. Persányi Miklósnak az Állatkertben végzett több évtizedes intézményfejlesztési, tudományos és az egyetemmel közösen folytatott kiemelkedő oktató munkájának elismeréseként;

– dr. Józwiak Ákosnak az élelmiszerlánc-biztonság területén gyakorolt közel két évtizedes magas színvonalú szakmai-tudományos és oktató munkájának elismeréseként.

– dr. Gyurancz Miklós vendégelőadónak, az Állatorvos-tudományi Kutatóintézetben művelt magas szintű kutatásaiért és egyetemen vállalt elkötelezett oktatási tevékenységének elismeréseként;

A Szenátus címzetes egyetemi docensi címet adományozott dr. Sós Endrének, az Állatkertbe kihelyezett Állatkerti-Állategészségtani Tanszék vezetőjének, magas színvonalú oktatói tevékenységének elismeréseként.

tették őket rögzös útjukon. „Szüleinknek és családjainknak a megfelelő otthoni légkör kialakításáért. Főként, hogy elviselték, hogy kórbonctan tételket tanuljunk az esti vacsoránál, hangosan mormoljuk a kruppos gyuladások, üszkösödés folyamatait. Etettek és életben tartottak minket, mikor barlanglakókként a vizsgaidőszak idejére beköltöztünk a szobánkba. Barátainknak, akik segítettek ki kapcsolni, ha éppen nem mondtuk le a találkozót valami Egyetemmel kapcsolatos dologra hivatkozva. Köszönjük oktatóinknak, akik legjobb tudásuk szerint vezettek minket a diploma megszerzése felé, még akkor is, ha néha visszaléptettek minket pár mezővel a játéktáblán.”

– Mi, állatorvosok szenvedélyesen büszke emberek vagyunk. Hivatásunkat a legszebbnek, alma materünket a legjobb magyar egyetemnek tekintjük – szolt az egybegyűltekhöz dr. Gönczi Gábor, a MÁOK elnöke. – Dicsőséges ez a nap az életútjukon, ezért megdolgoztak, legyen büszkék magukra és hálásak azoknak, akik segítettek ebben! Talentumaikkal jól gazdálkodtak, de ne feledjék el, hogy ezután már nem szigorlaton vizsgáznak, hanem az élet minden napján és sokkal komplexebben: szaktudásból, emberségből, gazdasági ismeretekből, kollegialitásból és mindabból, ami az állatorvosi hivatás része.

A kamarai vezető megemlítette, hogy sok külföldi hallgató magyar nyelven köszönte meg diplomáját, ami azt mutatja, hogy az egyetem kicsit magyarokká tette őket. Itt váltak felnőtté, ezért Magyarország a második hazájuk lett. Arra kérte őket, érezzék ezt egész életük során. mert az Alma Mater mindig az övéké is lesz.

Az állatorvos-doktor jelöltek eskütétele után az intézmény rektora doktorrá avatta a végzetteket (képünkön dr. Erdélyi Jázmin Lucát), majd a baromfi-egészségügyi szakállatorvosok vették át oklevelüket.

A végzett magyar hallgatók nevében dr. Ruff Alexandra állatorvos mondott köszönetet mindazoknak, akik segí-

A Szenátus *dr. Kassai Tibor* professor emeritusnak az Állatorvostudományi Egyetem Életfa Díj kitüntetését adományozta.

A Szenátus *dr. Szalay Ferenc* docensnek a Pro Universitate Aranygyűrűt adományozta.

Az Egyetem *dr. Rácz Bence* docens részére a Pro Universitate Arany Éremet adományozta.

A Szenátus Pro Universitate Juventis érdem adományozott *Ruff Alexandrának*.

A Szenátus Főmunkatársi címmel tüntette ki *Zakar Gyöngyit*.

Rektori kitüntetésben részesültek *dr.*

Horváth András, dr. Somoskői Bence, dr. Veres Adrienn Mercedesz, Abaúji Norbert, Badacsonyi Géza, Bakonyi Győző, Gardáné Koczka Katalin, Kálovics Ildikó, Szabóné Varga Beáta és Varga Viktória.

A MÁOK az Év Állatorvosa díjban *dr. Csuta Lajost* részesítette. Az év állatvédő állatorvosa címet *dr. Végh Ákos* kapta. A Mócsy Emlékérmét *dr. Varga József* c. egyetemi docensnek adományozták. A Dr. Komáromy János Állatsebészeti Alapítvány díját *Koncség Ditta Anna* nyerte el.

A Dr. Guoth Gy. Endre sebészprofesszor emlékére alapított *dr. Fehér Dezső* tanulmányi ösztöndíjat *Steiner Flóra* nyerte el.

A Dr. Terdik József Alapítvány céljának megvalósítása érdekében a kuratórium (*dr. Seregi János* elnök (az 1986-ban végzett évfolyam nevelőtanára), tagok: *dr. Gáspárdy András* és *dr. Deli Pál István*) oklevéllel jutalmazták megosztva *Schlembach Tamarát* és *Vitéz Mórét Tamást*.

Az angol nyelvű képzésben a legjobb tanulmányi eredményt elért *Sarah Elizabeth Quinlivan* és *Karen Mary Ward* kaptak oklevelet.

A tanulmányai alatt végzett szociális munkáért *Michelle Troye – White* részesült elismerő oklevélben.

A szerző felvételei

Az ünnepségen közreműködött *Sasvári Sándor Jászai-Mari* díjas és Emerton díjas színművész és lánya, *Sasvári Léna*.

Az Állatorvostudományi Egyetem Díszpolgára címet a lovas-tanár és hippológus szak ötletgazdájának és szervezőjének az Egyetem érdekében végzett elkötelezett tevékenységéért *dr. Fehér Károly* c. egyetemi tanárnak adományozta a Szenátus.

*

Egyetlen pillanat a doktorrá avatási ünnepségen, de mennyi vele kapcsolatos feledhetetlen mozzanatra tud visszaemlékezni az, aki egy kicsit is ismeri a kitüntetett! Én rögtön begyűjtöttem egy cinkos kacsintását, miután elkészítettem a fotót.

Fehér Károlytól – nem véletlenül címzetes professzor – rengeteget tanultak az újságírók. Érdemes lenne összegyűjteni ezt a tudást. Íme az első tétel: – Nem úr az, aki nem gavallér. Ezt *Nagy Frigyes* minisztert kísérvé hallottam tőle egy gyöngyösi sajtótájékoztatón. Sokoldalúsága, bölcsessége, kapcsolatteremtő képessége sokak számára példaértékű.

De vajon ismert-e széles körben, hogy nemcsak a lovas sportokban,

Dr. Fehér Károly átveszi kiténtetését

hanem a labdarúgásban is otthonosan mozog? Erről a tulajdonságáról árukkodik a következő rövid írás.

10-3

Az 1980-as évek közepén a Gödöllői Agrártudományi Egyetem lapja, a Mezőgazdasági Mérnök szerkesztője voltam. Ekkor történt, hogy az egyetemen a Magyar Mezőgazdaság szerkesztősége tartott szakmai fórumot, utána pedig focimeccs következett a két szerkesztőség csapata között.

A Magyar Mezőgazdaság azokban az időkben – *dr. Fehér Károly* főszerkesztővel és csapatkapitánnyal a kapujában – sorra nyerte az újságíróbajnokságokat, nagy kihívás volt hát számunkra a mérkőzés, amely az egyetemi sportcsarnokban zajlott, népes közönség előtt. Az első félidőben derekasan helytálltunk, 3-3 volt a félidei eredmény. A második félidőben aztán még hét gól esett, de sajnos mindannyiszor a mi kapunkból kellett kihalászni a labdát.

Szó, ami szó, elfáradtunk, igaz, a Magyar Mezőgazdaságnál többek közt *Szeibert György*, az MTK üdvöskéje is játszott – aki egymás után lőtte a gólokat. A kapuban pedig *Fehér Károly* – aki akkor már túl volt az ötvenen – mindent kifogott.

Az egykori legendás Gyufával – ez volt a beceneve – később egy ideig együtt dolgoztunk a Szabad Földnél, jók voltak még akkor is a reflexei. És megmaradt igazi csapatjátékosnak az élet minden területén.

Dulai Sándor

Közel fél évszázados hagyomány

Akadémiai Beszámolók

Az MTA Állatorvos-tudományi Bizottságának hagyományos rendezvénye az Állatorvostudományi Egyetemen a legfrissebb kutatási eredményeket bemutató és megvitató Akadémiai Beszámolók ülésorozat, amelyre idén január 20-23-ig került sor.

B. G.

A különböző tudományos-szakmai műhelyeket és korosztályokat képviselő, egymás munkája iránt érdeklődő szakemberek találkozását is elősegítő esemény szervezői, az Állatorvostudományi Egyetem, az ÁTE Állatorvostudományi Doktori Iskolája és az MTA Állatorvostudományi Bizottság külön is szorgalmazták PhD hallgatók és kiemelkedő munkát végző diákkörös hallgatók szereplését.

Az ülés szekciói a következők voltak:

- **Élettan és biokémia, Patológia, Gyógyszer- és toxikológia, Morfológia**
- **Élelmiszer-higiéncia, Állategészségügyi igazgatás**
- **Bakteriológia, Virologia, Immunológia**
- **Állathigiéncia, Állattenyésztés, Genetika, Takarmányozástan**
- **Parazitológia, Állattan, Halkórtan**
- **Klinikumok**

Az Akadémiai Beszámolóknak közel fél évszázados múltjuk van, Az idei esemény alkalmából a 46. füzet jelent meg, a bizottság titkára, *dr. Magyar Tibor*, az ÁTK Állatorvos-tudományi Intézet (ÁTK ÁOTI) igazgatója koordinálásával.

Dr. Gálfi Péter professzor, az MTA Állatorvos-tudományi Bizottságának elnöke lapunk érdeklődésére elmondta, kedves emlékek fűzik az első beszámolóhoz, amin már ő is részt vett a diplomája megszerzését követő évben. Az Élettani Tanszéken tartott eseményen ő vetítette az előadások diáit és az eszmecserét végtelenül iz-

galmasnak találta. Nemcsak azért, mert megismerhették a résztvevők az állatorvosi kutatások új területeit, hanem azért is, mert külsősök is érkeztek és parázs vita alakult ki az egyes témákról, ami jelentős visszhangot keltett tudományos berkekben.

A beszámolókon ismertett kutatások innovatív jellegét jól példázta *dr. Gyuranecz Miklós* előadása a bakteriológiai szekcióban. Az ATK ÁOTI tudományos főmunkatársa (aki a február 28-i doktorrá avató ünnepségen címzetes egyetemi tanár elismerő címben részesült – a szerk.) arról számolt be, hogy egy 75 ezer szülőpárt számláló kínai hatyúlúd telepen felmérték és elsőként mutatták ki a *Mycoplasma anserisalpingitis* baktériumot és az általa okozott kórkép előfordulását kínai hatyúlúdban. Feltételezéseik szerint a kórokozó Ázsiában is jelentős gazdasági károkat okoz. A mycoplasmosis következtében a magyar liba ágazat éves becsült vesztesége 2,5-3 millió euró között mozgott az elmúlt évtizedben.

Az Akadémiai Beszámolók a graduális és a posztgraduális képzésben résztvevő PhD hallgatók számára is jelentős fórummá váltak. Nekik sok esetben kötelező is előadást tartaniuk ezen az eseményen, hangsúlyozta *dr. Gálfi Péter*, mert olyan pályázatokat nyertek el, amelyek előírásainak teljesítését a részvételükkel igazolják, egyben meg is méretik a munkájukat. A legfiatalabb előadók első tapasztalataikat gyűjtötték az eseményen arról, hogy hogyan kell előadni. Egy kutatónak is érthető módon és jól kell tudni beszámolni a kutatásairól és megfelelő vitakészséggel kell rendelkeznie, tette hozzá a professzor. Sőt, előadásokat nemcsak tudományos területen, hanem az állatorvos képzésben is tartani kell és nem is olyan egyszerű ezt a fajta gyakorlatot megszerezni.

Prezentációs Bemutató Nap – harmadszor

Május 13-án 3. alkalommal várja az érdeklődő közönséget a **Prezentációs Bemutató Nap**, amely a hallgatók számára márciusban meghirdetett prezentációs készségfejlesztő program csúcspontja lesz.

A program témája: *Tudomány és innováció találkozása az állatorvos-tudomány területén*. A résztvevő hallgatók áprilisban workshopok keretein belül sajátítják el a rövid prezentáció, azaz a pitch módszereit és technikáit, melyet szakmai életük során a jövőben bármilyen területen alkalmazhatnak. Új szemszögből mutathatják be kutatásaikat vagy innovatív ötleteiket, melyet a prezentációs napon adnak elő a közönségnek.

Egy igazi pitch prezentáció képes megteremteni a tökéletes egyensúlyt a világos információátadás és az irányított figyelem között. A nyilvános beszéd e rövid formája nagyszerű lehetőséget kínál a jelöltek számára, hogy kiemelkedjenek és bizonyítsák szakmai hátterüket, egyediségüket és kommunikációs képességeiket.

A workshopokat magyar és angol nyelven *Zay Linda* kommunikációs szakember és *Kriszka-Jámbor Judit* személyes készségfejlesztő (soft skill) tréner tartja.

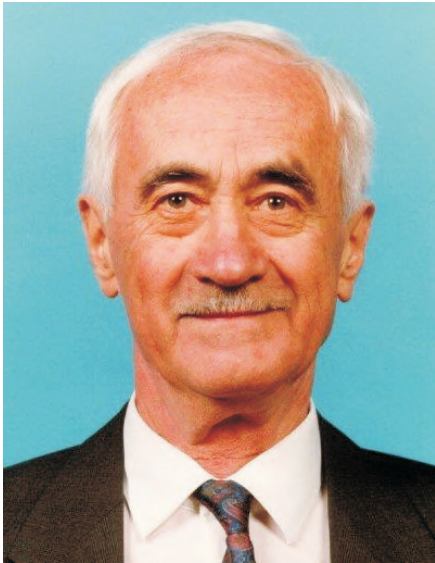
A Prezentációs Bemutató Nap egyike az Egyetem tehetségszolgáltató programjainak, amelyek a jövő kutató állatorvosainak kiválasztását segíti. A múlt évi verseny résztvevői közül hatan, *Fehér Sára*, *Koleszár Balázs*, *Novinszky Petra*, *Tóth Adrienn Gréta*, *Ruff Alexandra* és *Zisizs Árisz* az Országos Állatorvosi Napon is megtarthatták előadásukat, így bekerültek a tudomány vérkeringésébe.

Adománygyűjtés dr. Bartha Adorján és dr. Szent-Iványi Tamás professzorok szobrainak elhelyezésére és megvalósításának támogatására

Tisztelt Kollégám!

A nemzetközi viszonylatban is kiemelkedő színvonalú magyarországi állatorvosképzés egyetlen hazai intézményeként mindig különös gondot fordítottunk arra, hogy az állatorvosképzés nagyjainak méltó emléket állítsunk. A több mint 230 éves múlttal rendelkező egyetemünk elismert oktatók és kutatók egész sorát adta hazánk és a világ állatorvos-tudományának.

Az Állatorvostudományi Egyetem a magyar állatorvosi kar összefogásával ebben az évben két szobrot is állít egykori tanárainak, Bartha Adorján és Szent-Iványi Tamás professzoroknak.

BARTHA ADORJÁN az egyik leginvenciózusabb állatorvos-kutatónk volt. Nevét az általa készített és róla elnevezett vírustörzsből készült Aujeszky betegség elleni vakcina tette ismertté világszerte. Hazánk legeredményesebb gyakorlati virológusa volt, aki 1957-ben bevezette a sejtenyésztést az állatorvosi virológiába. Virológiai és szerológiai módszereivel új vírustörzseket fedezett fel, beteg-

ségeket azonosított és vakcinákat fejlesztett ki. Korát megelőző kutató volt, az évtizedekkel később megjelenő DNS-technológia szinte minden korábbi megfigyelését igazolta. Munkáját a hatékonyság jellemezte. Már 1961-ben beszámolt a K/61-jelű, Aujeszky betegség elleni élő vakcinatörzs előállításáról. A hatvanas években a világon elsőként izolált borjakban tüdő- és bélgyulladásban jelentkező kórképből addig ismeretlen adenovírus szerotípusokat, ami ellen kombinált inaktivált oltóanyagot készített. Több fertőző betegség ellen (a szarvasmarha IBR, a tyúkok adenovírus okozta tojáshéj-képződési zavara, az EDS, a kutyák parvovírusos fertőzése) fejlesztett ki vakcinákat. Irigylésre méltó könnyedséggel tette meg felfedezéseit, érte el sikereit.

Bartha Adorján 1923. december 15-én született a nyírségi Porcsalmán. Édesapja kántortanító volt. Középsiskoláját a debreceni Református és a nagyváradai Szt. László Gimnáziumban végezte. 1949-ben oklevelet, 1950-ben pedig doktorátust szerzett az Agrártudományi Egyetem Állatorvostudományi Karán. Ezt követően a Járványtani Intézetben tanársegédként dolgozott, majd 1951-56 között a Honvéd Állategészségügyi Intézetben szolgált. 1960-ban védte meg kandidátusi értekezését.

Iskolateremtő volt. Az egyetemen mikrobiológiát és járványtant oktatott, közben foglalkozott diákkörökkel, aspiránsokkal, könyvrészleteket és egyetemi jegyzeteket írt, több mint 100 továbbképző és egyéb előadást tartott. 1975-ben átment az MTA Állategészségügyi Kutatóintézetébe, ahol 1981-ben védte meg a nagydoktori téziseit. 1991-94 között igazgató, 1993-tól az MTA levelező tagja volt. Munkásságát Széchenyidíjjal ismerték el. 1996-ban, 73 éves korában hunyt el Budapesten.

SZENT-IVÁNYI TAMÁS 1920. november 2-án született a Háromszék megyei Szentivánlaborfalván és 1991-ben hunyt el Budapesten. Miután Kolozsvárott a Gazdasági Akadémiát elvégezte, 1946-ban szerzett állatorvosi diplomát egyetemünkön. Végzés után az egyetem Állattenyésztési Tanszékén, majd a Benedek-féle Szérumtermelő Intézetben és a Phylaxia Állami Oltóanyagtermelő Intézetben dolgozott. Manning Rezső professzor hívására 1950-ben került a Járványtani Tanszékre, ahol egyetemi adjunktusként, tudományos főmunkatársként, majd 1985-ban történt nyugdíjba meneteleig egyetemi tanárként dolgozott, és 1976-tól 1985-ig a tanszék vezetője volt. Az MTA 1973-ban levelező, 1979-ben pedig rendes tagjává választotta. 1970 és 1975 között az ENSZ Mezőgazdasági és Élelmezés-egészségügyi Szervezetében az állategészségügyi osztály helyettes vezetőjeként a fertőző betegségek szakreferense volt, széleskörű nemzetközi tapasztalatait később az oktatásban nagyon jól tudta hasznosítani. Kutatómunkája a baktériumok és a vírusok okozta betegségek széles körére kiterjedt.

Szent-Iványi Tamásról sokféle emléket őriz a hazai állatorvosi kar. Egykori hallgatói a kiváló, jól felkészült, igényes előadó, a gyakorló kollégák a segítőkész diagnosztikai szakemberre, a megyei továbbképzések rendszeres előadójára, az ifjabb korosztályok a jó tollú szakkönyvszerzőre, a munkatársai pedig a precíz kutatóra, az egyenes kollégára és tanácskezőre emlékeznek. Jól felépített, rendezett szerkezetű előadásait, nemcsak alapos, mély szakmai ismeretei, személyes tapasztalatai jellemezték, hanem humán műveltsége, irodalmi, történelmi, földrajzi, néprajzi és zenei jártassága is. Szent-Iványi Tamás emberi tulajdonságai alapján is példakép volt. A történelem által ráért megpróbáltatásokat ismereteinek folyamatos bővítésével, művelődéssel valamint intenzív munkavégzéssel viselte, mutatva, hogy csak az örök emberi értékekre figyelve, egyenesen és tisztességesen érdemes élni és dolgozni. Kiemelkedő tudása, széles hazai és nemzetközi elismertsége ellenére megmaradt szerény egyénisége és közvetlensége.

Amennyiben az Egyetem kezdeményezésével azonosulva Ön is szívesen támogatná a szobrok elkészítését, kérem, lehetőségeihez mérten járuljon hozzá, hogy méltó emléket állítsunk dr. Bartha Adorján és dr. Szent-Iványi Tamás professzorok munkásságának.

A támogatást Alapítványunk számlaszámára történő átutalással teheti meg, amelyhez a szükséges információk a következők:

Alapítvány neve: EQUUSVET Hallgatói Kulturális és Szociális Alapítvány

Alapítvány bankszámlaszáma: OTP Bank 11707024 20437925

A közlemény rovatban, kérem, tüntessék fel: Dr. Bartha Adorján szobor, Dr. Szent-Iványi Tamás szobor

Köszönjük megtisztelő adományukat, és várjuk Önöket a szobrok április végére tervezett ünnepélyes avatására, amelynek időpontjáról a későbbiekben küldünk értesítést.

Üdvözlettel:

Dr. Sótonyi Péter
rektor

Középiskolások bakteriológia gyakorlaton

A debreceni Fazekas Mihály Gimnázium 10. osztályos, biológia szakos diákjai és a budapesti Lónyay Utcai Református Gimnázium II. osztályos, biológia fakultációs növendékei látogattak el egyetemünkre, hogy betekintést nyerjenek a bakteriológia különleges világába.

után kezdetét vette a gyakorlat. Dr. Tóth Gergely vezetésével a diákok párokba rendeződve megvizsgálták a rendelkezésükre bocsátott ismeretlen baktériumtenyészeteket, megfigyelték azok telep morfológiáját, biokémiai tesztek végeztek, Gram-festést hajtottak végre, majd a kapott ered-

BULEJKA ALEXANDRA

A találkozik az egyetem részéről dr. Makrai László és dr. Tóth Gergely közreműködésével valósultak meg.

A Járványtani és Mikrobiológia Tanszék gyakorló helyiségét a tél folyamán több alkalommal érdeklődő középiskolások csoportjai töltötték meg, hogy két és fél óra erejéig magukra öltse a laboratóriumi köpenyt. A találkozik célja az volt, hogy a középiskolában elsajátított elméleti tanulmányokat kiegészítve egy olyan gyakorlati tudásra tegyenek szert, mely a későbbiekben akár a pályaválasztásukat is meghatározhatja.

Bevezetésképpen szó esett az Állatorvostudományi Egyetem történetéről, a képzésekről és az állatorvosi hivatás sokszínűségéről, majd a laboratóriumi eszközök biztonságos használati módjának ismertetése

mények alapján beazonosították a kérdéses baktériumokat. A vizsgálatok közben megismerkedtek a kivitelezést segítő eszközökkel és azok szakszerű használatával: kacsot sterilizáltak Bunsen-égővel, agaragar-táptalajra oltottak baktériumot, majd nagy felbontású mikroszkóppal megvizsgálták az általuk készített keneteket.

Hogy még emlékezetesebbé és személyesebbé váljon a gyakorlat, a diákoknak lehetőségük nyílt a kezükön található baktériumflóra kitenyésztésére; megvizsgálhatták, hogy mennyi baktérium van a gyakorlóterem légtérében, illetve az önként jelentkezőktől mintát vettek a szájukban lévő baktériumok azonosítására. A tenyészeteket az egyetem munkatársai termosztátban inkubálták, majd az eredményeket fényképes formában továbbították az iskoláknak.

Nyílegyenesen alakult a tanári pályája dr. Mátis Gábornak. A Szekszárdon 1986-ban született munkatársunknak nem is volt más célpontja, mint a katedra. Középiskolás éveiben a Biológia és a Kémia tárgyakból nyerte képzeletbeli rakétájának üzemanyagát, biokémiai „keverékkel” érkezett az István utcai galaxisba. Kutatásainak középpontjában az anyagcsere-folyamatok és a sejtenyészeteken végzett in vitro kísérletek állnak, a legszívesebben mégis a hallgatók elé áll, kedvenc íróeszköze pedig a kréta. Az Élettani és Biokémiai Tanszék Biokémiai Osztályának egyetemi docense, néhány hónapja az Állatorvostudományi Egyetem oktatási igazgatója.

"Nekünk három nagy táblára van szükségünk"

Beszélgetés dr. Mátis Gábor oktatási igazgatóval

BALÁZS GUSZTÁV

– Nagyon szeretem a szülővárosomat, mely bár dunántúli, mégis az Alföld (Sárköz) és a Tolnai-dombság határán fekszik. Szekszárdról elsőként a bor jut a magyarok eszébe – családknak is van egy kis szőlője –, másodikként Babits Mihály. De volt egy Garay Jánosunk is, én a róla, Az obitos szerzőjéről elnevezett gimnáziumban tanultam. Az első állatorvos vagyok a családban, viszont pedagógus elődeimet annál hosszabban sorolhatnám. Mindig is tanári pályára készültem, a középiskolában jegyeztem el magam a Biológia és a Kémia tárgyak mellett, nagyszerű tanáraink hatására. Az állatorvosi pálya mellett középiskolai tanár szüleim tanácsára döntöttem, mondván, így később választhatok a gyógyítás és az egyetemi katedra között – végzés után persze nem volt kérdés, hogy az utóbbit választom. A jelentkezésem előtt állatorvosi rendelőben is szereztem tapasztalatokat arról, hogy néz ki a klinikai munka a gyakorlatban, ami ugyancsak nagyon megtetszett.

– **De ez sem tántorította el eredeti szándékától...**

– Mi tagadás, az egyetemi campuson sem jutottam „messzire”, hiszen elsőként ki sem kerülhetünk volna a C épületet, a Kémia és a Biokémia birodalmát. A Kémia gyakorlatra várva

"Gyökeret eresztettem az egyetemen"

mély áhítattal szemléltem a Biokémiai Osztály címtábláját, arra gondolván, milyen jó lenne, hogy ha egyszer ide kerülhetnék. Majd vizsga után megkérdeztem dr. Veresegyházy Tamást, az osztály akkori vezetőjét, hogy jöhetnék-e ide diákköri dolgoza-

tot írni. Sikerült megnyernem a Biokémia tanulmányi versenyt is, ami remek ajánlólevél volt. A tanár úr dr. Neogrady Zsuzsannához küldött, aki nagy szeretettel fogadott, és akinek óriási hálával tartozom azért, hogy mindenben támogatott, a munkában és azon kívül is. Nagyrészt neki köszönhetem, hogy szépen gyökeret eresztettem az egyetemen. Az alma materhez azóta is teljes szívvel kötődöm, boldog vagyok, hogy ennek a nagyszerű közösségnek a tagja lehetek.

A hallgatói évek alatt jó tanulónak számítottam, általában jól vizsgáztam. Megjegyzem: mindenben segítő szülői háttérrel ez nem is volt nehéz.

Már ötödévesen Biokémia gyakorlatokat tarthattam magyar és angol nyelven. Mivel egyes útvonalon vezetett a Biokémiai Osztályra, elmondhatom, hogy életemben egyetlen állásinterjú sem vettem részt.

– **Milyen vízióval kezdte az egyetemi tanulmányait és ez mennyiben igazolódott az itt töltött évek alatt?**

– Az első benyomásom az volt, hogy ez egy kicsi, családiás egyetem. A megérzés, hogy ez egy összetartó közösség, az évek múlásával beigazolódott. Az első Anatómia előadás – ahol Sótornyai professzor úr élő lovon mutatta be a testtájékokat – hatalmas élmény volt, de persze alaposan megijesztette az egész évfo-

lyamat, hogy a hétfőn hallottakat a csütörtöki gyakorlatra már el kellett sajátítani. A feladott „lecke”, a rengeteg latin kifejezés nagyon nagy feladatnak tűnt, és nem igazán hittük el, hogy ezt mind meg lehet tanulni. És mégis meg lehetett tanulni, beleadva

apait-anyait, és ráadásul közben nagyon meg is szeretjük a tárgyat, mint hivatásunk egyik alapját. Ez nem utolsó sorban Sótonyi professzor úr lelkesedésének köszönhető, aki olyan tűzzel, lendülettel tartotta az előadásokat, ami különösen mély benyomást tett a hallgatósággra.

Tanárként én is arra törekszem, hogy mindig nagy lelkesedéssel, a Biokémia szépségét is bemutatva tartsam az óráimat.

– **Tanár úrnak mi jut eszébe a májról?**

– Hát bizony nem az, mint ami a legtöbb embernek! Az első tíz évem kutatómunkáját nagyrészt a máj eredetű sejtek tenyésztése, in vitro vizsgálata határozta meg. A májsejtizolálás és -tenyésztés módszerét ötödikes koromban tanultam meg a Kémiai Kutatóintézetben, ahová Neogrady tanárnő küldött. Az ott megismert módszert adaptáltuk más fajokra, például csirkére és sertésre.

A májjal kapcsolatos másik kutatási témaköröm egyes méregtelenítő enzimek vizsgálata. A tápanyagok felszívódása során a takarmánnyal felvett mérgező vegyületek is a májba jutnak, és ott kerül sor a méregtelenítésükre. Emellett sejttenyészeteken vizsgáljuk a májgyulladásokat, a mikotoxinokra, hőstresszre adott válaszokat és az adaptációs folyamatokat is. Új témaként pedig az antibiotikumok helyettesítésére kitűnő jelöltnek tűnő antimikrobiális peptidek hatásait kutatjuk bél-máj modellrendszerekben.

– **Tanárként az egyetem minden hallgatójával kapcsolatba kerül, hiszen angol, magyar és német nyelven is oktat. Nem megterhelő olykor a váltás?**

– Szó se róla, ha egymás után van angol és német óra, ez nem mindig könnyű. Az angol évfolyam felelőse Neogrady tanárnő, én a magyar és a német hallgatókat „viszem”. A magyar évfolyam előadásait 2013-ban „örökölttem meg” Veresegyházy tanár úrtól, a németeket pedig 2014-ben vettem át dr. Kutas Ferenc professzor

emeritustól. Nagy lehetőségként élttem meg, hogy viszonylag fiatalon teljes évfolyamok elméleti oktatását és vizsgáztatását kaptam feladatul.

Hallgatóink azonban nem csak a tanítási nyelvben különböznek. A német hallgatók nagy többsége Németországból érkezik, így nagyon összetartók, valamint fegyelmezettek és igyekvők. A magyarok ugyancsak szorgalmasak, rendkívül érdeklődők, és ők veszik legkönnyebben az akadályokat, hiszen két emelt szintű érettségivel kerülhetnek csak be az egyetemre.

– **Ennyi tanári dicséret mellett hangozzék el egy hallgatói méltatás is Önről: „Jobban vonzanak az órái, mint a hemoglobin a széndioxidot!” Ezek után még kíváncsiabban kérdezem, hogy milyen feladatai vannak oktatási igazgatóként?**

– Ez a feladatkör az új tanév kezdetén jött létre egyetemünkön. Rektor Úr azzal bízott meg, hogy segítsen az oktatási rektorhelyettes és a Tanulmányi Osztály munkáját. Együtt dolgozom tehát a dr. Ózsvári László és Csapó Tímea vezette kollégákkal.

Bármilyen keresett is az egyetem a fiatalok körében, a beiskolázási tevékenységünk nagyon sokoldalú és jelentős. Kiemelkedő pontja ennek minden évben a részvételünk az Educatio Nemzetközi Oktatási Szakkiállításán. Én is járok különböző középiskolai rendezvényekre, és toborzom a jelentkezőket. Részt veszek az állatorvosképzés annyira várt 12. félévének és az újonnan induló haszonállat-gyógyász állatorvos szak oktatási programjának kidolgozásában, továbbá a bolognai rendszer bevezetéséig korábban működő osztatlan zoológus képzés visszaállításában. Biológusképzést sok helyen hirdetnek az országban, de a mi képzésünk kifejezetten kutatói pályára készíti fel a hallgatókat kiscso-

portos, már-már tutoriális rendszerben. Közvetlen tapasztalatokkal is rendelkezem erről a képzésről, hiszen magam is oktatom a szak tanulóit és a záróvizsga bizottságok tagja vagyok.

Időszerű feladatunk a fakultatív tantárgyak áttekintése, felülvizsgálata. Emellett oktatási igazgatóként Csapó Tímeával közösen az Oktatási Hivatal rendezvényein, valamint kü-

"Úgy is lehet utazni, hogy közben dolgozom"

lönböző bizottságokban is képviselem Egyetemünket. A felmerülő oktatási jellegű kérdésekkel, problémákkal pedig a kollégák és a hallgatók is mindig bizalommal fordulhatnak hozzám.

Az oktatásszervezésben nem számítok újoncnak, negyedik éve vagyok tagja az Oktatási Bizottságnak, s a mintatantervek kidolgozásában is részt vettem. Az oktatási igazgatói feladat részben az eddigi munkámnak ad intézményesített kereteket. Örömmel fogadtam a megbízást, mert ezzel a területtel igazán szívből tudok foglalkozni. Nagyon szeretek kutatni, de a tanítás áll közelebb hozzám, legjobban az órákon érzem magam.

– **Milyen hagyományokat ápolnak a biokémiai oktatásban?**

– Büszke vagyok arra, hogy előadásainkon krétát használunk, és a hallgatókkal együtt, lépésről lépésre írjuk fel az anyagcsere-folyamatokat. A

"Biokémiából megbukni is jó élmény volt"

biokémiai reakciók bonyolultsága miatt nekünk három nagy táblára van szükségünk. A legutolsóhoz egy külön kis mozgatható lépcső tartozik (mint a repülőtereken – a szerző), mert mire az óra végéhez érünk, bizony lábujjhegyre állva fejezzük be legfelül a hosszú folyamatok ábráját. Az órákon használt szinkódokat még Kutas professzor úr vezette be évtizedekkel ezelőtt, és mi változatlanul használjuk. Nem véletlen, hogy az előadás után tiszta krétapor vagyunk mindketten, Neogrády tanárnő és én is. Tanítási módszerünk sikerét mutatja, hogy nálunk katalógus nélkül is mindig tele van az előadó. A hallgatókkal kitűnő a kapcsolatunk, igyekszünk mindenben segíteni őket, az ajtónk mindig nyitva áll. Fontosnak tartjuk, hogy a biokémiai tanulmányokat hagyományosan szigorú szóbeli vizsga zárja, hiszen az összefüggéseket csak így lehet igazán alaposan számon kérni. A vizsga hangulatát jól tükrözi, hogy egy hallgatói értékelés szerint biokémiából megbukni is jó élmény volt.

– **Úgy tudom, nemcsak passzívan, külföldi hallgatók tanítása révén ismerkedik a nagyvilággal, hanem valószínűleg is szeret utazni.**

– Az egyetemi alkalmazás óriási előnyének tartom, hogy úgy is lehet utazni, hogy közben dolgozom, konferenciákon veszek részt. Így jutottam el Ausztráliába és az Egyesült Államokba is. PhD hallgatóként több részletben egy félévet töltöttem Hannover-

ben, az állatorvosi főiskolán. Ott végeztem a kísérleteim egy részét, sőt, bevallom, az oktatási feladatok elől „menekülve” Alsó-Szászország fővárosába utaztam két hétre, hogy megírjam a doktori disszertációm.

– **Szívesen ül vonatra is?**

– Gyermekkori szerelmem a vasút, ami onnan ered, hogy Balatonszép-lakon van egy családi nyaraló és ennek köszönhetően a magyar tenger partján töltöttem a szünidőket. Két házra van tőlünk a vasút, mi sem természetesebb, hogy rohantam a kapuhoz, ha arra robogott egy szerelvény. A mai napig hobbim a vasútfotózás és a menetrendek silabizálása. A Csík-somlyó Expresszsel is utaztam Erdélyen át. Felejthetetlen lelki élménnyel ajándékozott meg ez az utazás; a vonat, a táj, a templom, a mise, a sokaság.

– **Aki nem ismerné Önt, annak eddigi beszélgetésünkből is kiderült, hogy elég elfoglalt ember. Mivel tud otthon kikapcsolódn?**

– Babits műveit lokálpatriótaként birtokolom, de manapság inkább regényeket olvasok. Ezek egy része elősegíti, hogy lüktető mindennapjaim stresszét mintegy a vállukra vegyék Dan Brown olyan hősei, mint Robert Langdon professzor az Infernoban. Wass Albert kötetéhez viszont erdélyi élményeim irányítottak. Nagyon szeretek jókat enni, barátaim megfigyelése szerint a beszédem és az étkezésem sebessége fordítottan arányos. Különösen a belsőségekből készült ételeket szeretem, mint például a vesvelő, a rántott velő vagy a pacalpörkölt és persze a májételek magyaros ízekben. Szerencsém, hogy édesanyám remekül főz, gondoskodik az ellátásomról. Az utóbbi években Kurucz Ádám barátomnak köszönhetően megismerkedhettem a vadászat szépségeivel, ami a természetben való elmerüléssel tökéletesen kikapcsol, ráadásul kutatási célú minták gyűjtésére is remek alkalmat ad.

– **Van-e társállata?**

– Öcsémmel – aki 3 évvel fiatalabb nálam – együtt egy kis uszár, Tap-

pancs mellett nőttünk fel. Két évvel ezelőtt lett új kutyám, Tücsök, egy pumi keverék, nagy szeretetgombóc. Először kutyusként egy másodéves hallgatólányhoz került, aki ideiglenes befogadóként gondoskodott róla. Egyszer megkérdezték, nem akarok-e én a gazdája lenni. Többször behozták a gyakorlóba, még előadásra is, majd az irodámban kötött ki. Néhány nap gondolkodási idő után igen mondtam.

"Tücsök egy szeretetgombóc"

– **Mit vár az előttünk álló évtizedtől?**

– Azt kívánom, hogy a Biokémiai Osztály családias, összetartó csapata tovább erősödjön, és a mostani PhD hallgatóinkból erős utánpótlás alakuljon ki. Folytatjuk az intenzív kutatásainkat, új utakat nyitunk, például már elkezdtük a 3D-s sejtenyészetek készítését. Ha megvalósulnak a következő évek nagyszabású építkezései, remélem, hogy a mi munkánk is hozzájárul majd ahhoz, hogy intézményünk a világ állatorvosi egyetemeinek élvonalába kerüljön.

Személyes célként szeretném megszerezni az MTA doktora fokozatot. De mindennél fontosabbnak tartom, hogy családot alapítsak, feleségem és gyermekeim legyenek!

A Csepel-sziget egy kis külön Magyarország. Fejlett iparral, mezőgazdasággal, vadgazdálkodással rendelkezik. A Duna sokféle nép boldogulását segítette a történelem során ezen a 257 négyzetkilométeren, így a nagy folyónak köszönheti a 23 éves Ágics Mátyás, negyedéves állatorvostan-hallgató is, hogy rácsősök leszármazottjaként ide született, Tökölre. Azon kevesek közé tartozik, akik elmondhatják magukról, hogy szarvasmarhák között nőttek fel, természetes közegük a gazdasági állatok tartása. Ehhez az örökséghez hű is akar maradni, de az egyetemen megismert tágabb horizonton szeretne majd praktizálni. A hallgatói önkormányzat elnöke az idei Equus Napokat a magyar és a nemzetközi hallgatók kapcsolatának szorosabbra fűzéséért is szervezi.

Ágics Mátyás HÖK elnök:

"A jó rendezvényt a közösség szüli"

– Felmenőim jobbára gazdálkodók voltak, nagybátyám vadgazda mérnök. A családi történet legújabb fejezetének lapjait atyai nagyapám kezdte írni, amikor is még a termelőszövetkezeti korszakban otthon, kötött tartásban elkezdett bikákat és disznókat hizlalni. A 90-es évek elején a családom privatizálta a téesz állattartó telepét, amely a város külterületén, a Ledinán (magyarul gyepen) terül el. Ez jelenleg egy önellátó, tejelő tehenészeti vállalkozás. 16 éves koromig én is állattenyésztő szerettem volna lenni, és Gödöllő volt álmaim egyeteme. Édesapám és édesanyám is ott végzett. Minél mélyebbre jutottam az állattenyésztés rejtjeleiben, állatorvosokkal együtt dolgozva elég hamar rájöttem arra, hogy ez nem lenne elég. Az állattenyésztő munkáját igazából az állatorvos érti meg. Ő lát a dolgok mögé. A magasabb végzettséghez több tudás társul, ezért magasabbra tettem a léceket.

– **Éppen azt akartam kérdezni, hogy mennyire fontos az állatorvosi tudás az állattenyésztésben. Hiszen decemberi interjúalanyunk, Sipos Roland is olyan állatorvos lesz, aki saját állománnyal rendelkezik.**

– Rendkívül fontos az állatorvosi szemlélet, ez a meggyőződésem. Úgy gondolom, hogy az állattenyésztő tudja, hogy mit csinál, viszont az állator-

"A Ledinán döntöttem el, hogy állatorvos szeretnék lenni"

vos az, aki tudja, hogy az állattenyésztő miért csinálja. Lehet, hogy idővel változik a véleményem, de most így gondolom.

– **Mi a jellemzője a gazdaságoknak?**

– A kis- és középvállalkozás határán áll. 110 fejőstehenünk van. A borjakkal,

üszökkel és a hízóbikákkal együtt 400 marhára tehető az állomány.

– **Milyen tartásban vannak?**

– A kisebb családi gazdaságok átlagát képviselő mélyalmos tartásban. Az istállók egy egyszerű etetőútból és mélyalomból épülnek fel.

– **Beszélgésünkre készülve, a világhálón böngészve szúrtam ki, hogy a Szigetszentmiklósi Batthyány Kázmér Gimnázium beszámolója szerint biológiából és kémiából nagyon jól tanultál.**

– Érdekes ez, mert általános iskolában a matematika és a fizika feküdt jobban. De hogy ez nem biztosíték a sikerhez, jelzi, hogy a biológia OKTV-n az országos fordulóiig jutottam, ahol

éppenséggel egy fizika példán buktam el. Az iskoláról még hadd mondjam el, számon tartom és büszke vagyok azokra, akik Szigetszentmiklóson érettségiztek és az ÁTE-re kerültek. A végzettek között említem dr. Harmat Leventét, és most van két elsős Batthyány gimnazistás is az egyetemünkön.

– **Arról is olvastam, hogy játszol tamburán.**

– Örülök, hogy említéd! A zene nagyon fontos része az életemnek. Tökölön rengeteg rád él, köztük az én családom is. A tamburazene identitásunk része. Édesapám és nagybátyám Prekovác néven zenekart alapítottak. Az elnevezés a Tökölön oly népszerű prekóc szőlőnek állít emléket. Keresztapám volt a zenekarvezető, apám pedig a

bőgős. Nemigen tehattünk mást, a bátyámmal is elkezdtünk zenélni. Én nyolcévi zongorázás után váltottam a tamburára. Zenekarunk tízfősre duzzadt, hét fiú játszott hangszereken, három lány énekelt. Így volt ez pár évig. Egyszer – amikor még együtt játszottunk apámékkal – eljutottunk a

mohácsi tamburafesztiválra. Még saját CD-t is kiadtunk. Majd egy pálfordulással megszűnt az egész. Ment mindenki mindenfelé. Többen egyetemre kerültünk, széthullott a zenekar.

Őszintén szólva szeretném, hogy ha megjönne az eszünk és újraalakulnánk. Olyan hagyomány ez, amit művelni kell, mert kihalóban van, és úgy gondolom, hogy ezt nem szabad hagynunk. De még nem tudom, hogy hogyan lehetne beépíteni a közös zenélést a mostani életformámba.

– Nehéz választanom, mert például négy gólyatáborban voltam. Szerintem a legutóbbi sikerült legjobban. Szívmelengető érzés ez, hiszen szervezőként voltam jelen. Együtt örültünk a többiekkel, akiken nyugodott a pár nap felelőssége és a gólyákkal, akik elképesztően jó közösséggé kovácsozódtak.

A legmeghatározóbb élményemnek mégis azt tartom, hogy itt alakult ki az a fiú társaság, amely bevezetett a vadászklubba. Három évfolyamtársam-

lepre, ahol hat-hét órát ténylegesen állatok ellátásával töltöttünk az ott dolgozó állatorvos mellett. Azt láttuk és gyakoroltuk, ami ránk vár ilyen helyeken. Vért vettünk tehenektől és borjaktól. Soha életemben nem voltam még akkora libatelepen, mint a mobil klinikával. Valósággá vált a tananyag.

– Azért a nagyállatoknál oda kell tenni magát az embernek, fizikailag is!

– Igen, de ebből nem szabad azt a sztereotíp következtetést levonni, hogy akkor a haszonállatok állatorvosa nagydarab, magas ember... Láttam én már apró természetű lány állatorvost, aki csak úgy forgatta a borjút a tehénben ellés közben.

– Térjünk még vissza a diákélethez! Az ősszel az egyetemi hallgatói önkormányzat elnökévé választottak.

– Szerintem ez a legjobb időpontban történt, hiszen negyedéves vagyok. Egyrészt ez a legkönnyebb év a tanulmányok során, másrészt van még hátra időm megvalósítani a céljaimat. Ezért is gondoltam, hogy most vagy soha.

– Hogy indultál neki a megméréstésnek?

– Pályázat volt és szavazás, de nem a nulláról indultam. Még első évesen megcsodáltam az akkori szervező csapat munkáját Erdélyi Jázmin Luca vezetésével. Inspiráló volt számomra, amit csináltak, ezért már másodév elején bekerültem a kollégiumi diákbizottságba.

Sipos Roland keze alatt kezdtünk tevékenykedni, és minél jobban telt az idő, annál nagyobb fogásszélességgel szerveztük a diákéletet. A végén már nem volt olyan esemény, rendezvény, ahol nem fordultunk volna meg. Az évek múltán úgy éreztem, megpróbálhatok egy szinttel feljebb lépni, s tenni azért, hogy ez a közösség még jobb legyen.

– Már biztos gózerővel szervezitek az Equus Napokat!

– Amint a tavalyi véget ért, fejben már készültünk a következőre. A szervezés február közepén rajtolt. Nem iz-

"Ez a vadászat azért jöhetett létre, mert mi itt találkoztunk, az egyetemen"

– Milyen más hagyományokat őriztek még a városotokban?

– Mi döntően római katolikus rációk vagyunk Tökölön. A vallási hagyományainkat ápoljuk még, de erősen kopnak ezek a tradíciók is.

– Hogyan sikerült a beilleszkedés az egyetemre?

– Annál könnyebben, mint ahogy velem történt, nem is lehetett volna. Amint felvettek, beszippantott az egyetem. A gólyatalálkozón, utána a gólyatáborban az első pillanatban megtaláltam azt a társaságot, amelynek a tagjai mai napig a legjobb barátaim. A legtöbb felsőévest, akiket most szeretek, már ott megkedveltem. Mondhatom, szinte az egyetem talált rám.

– Mi volt eddig a legnagyobb közösségi élményed hallgatóként?

mal, egy harmadikos állatorvos-hallgatóval és egy soproni erdőmérnök hallgató barátommal alkotjuk ezt a közösséget. Az utóbbival úgy jött létre a kapcsolat, hogy – mint arról az Univetben is olvasni lehetett –, szervezet kapcsolat alakult ki az ÁTE és a Soproni Egyetem diákjai között. S éppen a beszélgetésünk előtti héten sikerült az első vaddisznómat terítékre hozni. Ez a vadászat azért jöhetett létre, mert mi itt találkoztunk az egyetemen.

– És mi volt a legérdekesebb szakmai tapasztalatod?

– A mobil klinikán ősszel eltöltött idő. Az eddig elmondottakból kiderül, hogy a haszonállatok gyógyítása felé húzok, prioritásom a szarvasmarha és a sertés. Az egy hetes gyakorlaton minden nap az oktatóval és pár évfolyamtársammal elutaztunk egy te-

"Nagy vágyam, hogy végigjárjam az Országos Kéktúrát"

gulok, mert a jó rendezvényt a közösség szüli, az pedig adott. Persze mindig ott van a kihívás, hogy milyen újdonsággal tudunk szolgálni.

Az idén a külföldi és a magyar hallgatók közötti hidat szeretnénk szélesíteni. Nem ismerjük a nálunk tanuló nemzetközi fiatalokat annyira, amennyire lehetne. Megnyerően színes, nyitott és kreatív az ő táboruk, sokkal több kapcsolatra lenne szükségünk velük. Szerintem csakis rajtunk múlik, hogy tudunk-e nyitni feléjük. Minden eszközünk megvan hozzá, csak akarni kell.

– Mit csinálsz a szabadidőben?

– Úgy szeretem élni az életemet, hogy a lehető legkevesebbet pihenjek benne, csak éppen annyit, mint amennyit szükséges. Szeretek viszont játszani. Megmaradt például az a gimnáziumi társaságom, akikkel, ha az időnk engedi, jókat snapszerezünk, Szigetszentmiklóson, Tökölön vagy Kelenföldön. Szépirodalmat vagy könnyű regényeket nem olvasok, hanem mindig olyan kötetet veszek a kezembe, ami valamely képességemben fejleszt. Ez lehet vadászkönyv vagy bármi más szakmai kiadvány. Ezen kívül megmondom őszintén, hogy imádok túrázni. Tavaly elkezdtem az Országos Kéktúrát teljesíteni. Nagy vágyam, hogy részletekben, de végigjárjam.

– Ezzel itt nem állsz egyedül, mert sok állatorvos-hallgatóra jellemző a kirándulókedv.

– Egyszerű ennek a magyarázata. Aki állatorvosi szakmát választ, az természetközeli foglalkozásról dönt, hiszen állatok a természetben találhatóak a legnagyobb valószínűséggel. Aki tehát állatbarát, az egyben természetbarát is. Aki természetbarát, az természetjáró ember. És aki természetjáró, az meg akarja ismerni Magyarországot, amire a legjobb lehetőség az Országos Kéktúra.

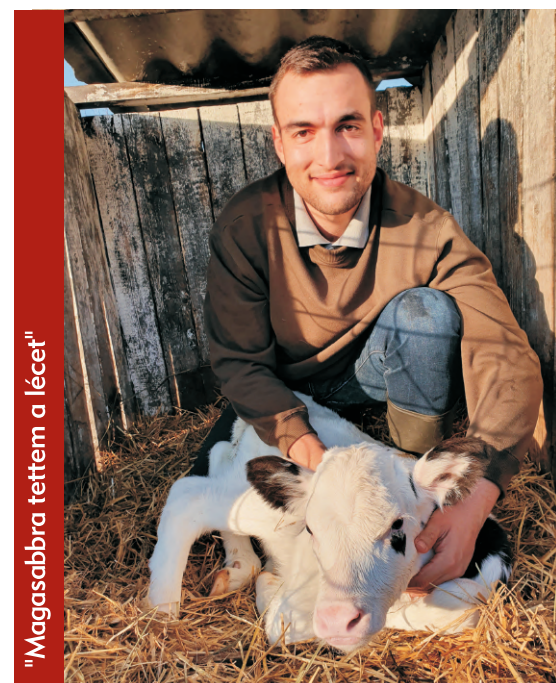
– Jeles felelet! A következő kérdés az, hogy mennyire van jelen az életedben a zene?

– Nálam éppen fordított a helyzet, mint legtöbbször. Számomra gyerekkoromban a népzene és a klasszikus zene volt a muzsika. Amint belesöpöpentem a gimnázium végén és az egyetemen a bulizásba, éjszakai társaságba, találkoztam a mai modern zenével, és megszerettem ezeket is. Régen utáltam, nem tartottam zenének, a gépi zenét, viszont most már megtaláltam azokat a stílusirányzatokat, amik modernnek, de hallgathatók. A hangulatától is függ, hogy mit kapcsolok be. Szentimentális hangulatban népzene hallgatok. Hazait, külföldit, teljesen mindegy. De a szívem csücske mindig is a balkáni fúvós muzsika lesz. Az én irányítómat Boban

Markovic zenéje mágnesezi. Viszont most már olyan szinten lettem mindenevő és mindent hallgató, hogy már nem veszem zokon, ha az aktuális DJ-re kell bulizni.

– Jelenleg is kollégista vagy?

– Persze, hiszen a kollégium a közösségi élet nélkülözhetetlen helyszíne. Ott tanulok például főzni. Na, nem szakácskönyvből! Kimegyek a konyhába, egy pohár vagy egy üveg borral, jön még két barátom és elkezdünk valamit főzni. Összeadjuk, amink van, és csakhamar összegyűlik a szint összes tudása. Számunkra azt az intuitív módszer az igazi!

"Magasabbra tettem a léceket"

– Hogyan képezed el a jövődet?

– Tanulmányaim előrehaladásával mind több nagy telepet és kisállat-rendelőket is megismerek. Egyre szélesebb a horizontom. A szívem visszahúz szülővárosomba. A gyökereimet nem adom fel; elképzelem, hogy a testvéremmel vezetünk majd egy önfenntartó gazdaságot, de nem szeretnék otthon ragadni. Egy tágabb térség állatorvosa szeretnék lenni, mert úgy érzem, lehetőségem van valami nagyot alkotni a nagyállat gyógyászat területén. A hivatali vagy vállalati munkát sem zárom ki. Arany középútra törekszem.

Állásbörze – harmadszor

Fókuszban a jövő

Február 13-án harmadik alkalommal rendezték meg az Állatorvos-tudományi Egyetem Állásbörzéjét, melynek sikerét mutatja, hogy évről évre növekszik az érdeklődő diákok és a közreműködő cégek, szervezettek száma: idén 20 hazai és 8 külföldi kiállító látogatott el egyetemünkre, hogy bemutassa munkásságát, aktuális állásajánlatait és megismerkedjen hallgatóinkkal.

A Németországból, Angliából, Franciaországból, Írországból, Ausztriából és Magyarországról érkező kiállítók a személyes beszélgetések mellett prezentációkkal is készültek. A 20 perces előadások alkalmával a szakmai munka mellett egyre több cég tartotta fontosnak bemutatni a kollégák jólétének növelésére tett intézkedéseit. Nem csupán állást ajánlottak, hanem azt is elmondták, hogy milyen

segítségre, támogatásra számíthatnak az új munkatársak, ha pályakezdő állatorvosként őket választják munkáltatójuknak. Az Angliából érkező munkaerő közvetítő szakember előadásában többek között azokra a szempontokra hívta fel a figyelmet, amelyeket érdemes figyelembe venni, ha valaki külföldi munkavállaláson gondolkozik.

Az Állásbörze idén sem csupán a kiállítókkal való kapcsolatépítésről szólt, az előadások és a személyes beszélgetések mellett magyar és angol nyelvű workshopokat rendeztek, melyek a munkaerőpiacra történő belépés megkönnyítését célzó témákkal foglalkoztak. Interaktív csoportmunka formájában megvitatták a jó motivációs levél és önéletrajz elkészítésének szempontjait, majd az önként jelentkezők interjúszimuláción próbálták ki

magukat. Hamar beteltek az időpontok a grafológus szakemberhez, aki a hallgatók kézzel írt szövegeit elemezte, de népszerűek voltak a sikeres liftbeszéd ismérveivel foglalkozó és a munkahelyi beilleszkedést segítő workshopok is.

A kiállítók visszajelzései alapján évről évre egyre több diák várja az Állásbörzét, nemcsak a végzősök, hanem a harmad-, negyedéves hallgatók is előszeretettel tájékozódhatnak lehetőségeikről. Ehhez igazodva, a fiatalabb korosztálynak kedvezve, egyre több cég ajánl gyakornoki pozíciókat, ösztöndíjas lehetőségeket, illetve nyári munkákat. Az is kiderült, hogy a hallgatók egyre bátrabban és céltudatosabban veszik fel a kapcsolatot a kiállítókkal, és egyre többen fordulnak a haszonállat-egészségügy irányába.

forrás: univet.hu

Sebészet – 150

Jelképesen szólva, nagyműtétre került sor március 6-án a Sebészeti és Szemészeti Tanszék és Klinika Plósz Béla előadójában. Az operációban a klinikai közösség több generációja vett részt, sőt, az állatorvos-tudomány azon nagyjainak kezét is benne éreztem a sikerében, akikre a sebészek ezen a napon gyakran hivatkoztak.

B. G.

Tényszerűen: a tanszék fennállásának 150. évfordulóját ünnepelték a résztvevők, családi, baráti összejövetel keretében, a Magyar Kisállatgyógyászok Egyesületének támogatásával. Nem feledkeztek meg a legújabb gyógyító eljárások ismertetéséről sem, a lószemészet elméletének és gyakorlatának előrehaladásától a „csodálatos neurológián” át a gerincsebészetig. Az együtt töltött közel hat

órát régi élmények felelevenítése, adomák mesélése, fotók vetítése tette még emlékezetesebbé.

Dr. Németh Tibor tanszékvezető egyetemi tanár, klinikai rektorhelyettes köszöntőjében elmondta, hogy már 15 évvel ezelőtt, amikor átvette a tanszék vezetését, kiszámolta, hogy talán éppen az ő szép feladata lesz majd a megemlékezés 1870-ről – ekkor nevezték ki Varga Ferencet az Állatorvosi Sebészeti Tanszék első nyilvános rendes tanárának – és a jeles dátumot követő, lineárisnak mondható, időnként exponenciális csúcsokkal színezett fejlődésről.

Persze, ahogy az lenni szokott a múlt felidézésénél, ezen a napon visszamentek a kályháig. Tolnay Sándorig, amikor is EGYETLEN könyv, az ÁLLATORVOSTAN szolgált az orvos-tanhallgatók okulására, és amikor

még az „alsóbb sebészet”, az érvágás, tályogmegnyitás, köpölyözés, fogreszelés, szűrccsapolás szerepelt a speciális állatsebészeti ismeretek tárházában.

Az előadásokat hallgatva úgy éreztem, nemcsak a 150 év jeles személyiségeit sikerült szinte hús-vér emberekként megidézni, hanem az azt megelőző száz év kiválóságait is.

Amikor a szakmai összefoglaló véget ért és kigyúltak az előadóterem lámpái, e sorok írójának bizony elakadt a lélegzete. Meglátta a tantermi tábla két oldalán 1994-ben, 1995-ben és 2008-ban elhelyezett emléktáblákat, amiket azoknak az egykori sebészeknek készítettek, akikkel virtuálisan együtt volt ezen a napon. Mélyen megérintették megbecsülésük eme tárgyiasult bizonyítékai.

Jól jött a vajúrtanács

Aki "belógott" a sebészetre

Ha valaki arra gondolt, hogy dr. Kemény Dénes – aki szövetségi kapitányként háromszor vezette olimpiai aranyéremig vízilabda válogatottunkat – a sportág műhelyitkairól lebbenti fel a fátylat a III. Állatorvosi Állásbörze közönsége előtt, vagy valaki úgy gondolta, hogy csizma került az asztalra, egyaránt tévedett.

BALÁZS GUSZTÁV

Megtudtuk persze, hogy hiába találta ki a vízipólót is Anglia, azért nem emelkedik ki az eredményeivel, mert a La Manche csatorna túlsó oldalán számtalan más sportággal is megismertetik az iskolás gyerekeket. Az is igaz, hogy az állatorvostanhallgatók nagy többségének nem a sport lesz a hivatása, de dr. Vetter Szilvia jól célzott kérdéseivel „felderítette”, hogy a sikerhez minden poszton teljesítményre van szükség.

Ezért választott jól a börzét szervező csapat, hogy közönségszolgálatként pódiumbeszélgetésre hívja dr. Kemény Dénest, aki kapitányi megbízásáig a szakmájában is praktizált. Egyetemista éveire úgy emlékezett vissza, hogy a tanulás és a sportolás jól megfér együtt. Igaz, kapitányként a válogatott keretnek délelőtt 9-12-ig, este pedig 17-20-ig tartott edzést, s ezzel bezárult a pólós pálya a következő állatorvos generációk előtt.

Azt is elmesélte, hogy ő néhány délelőtti előadás helyett a sebészetre „lógott be”, így vehetett részt egy cikuszából nehéz elléssel behozott oroszán három kölykének világra segítésében.

Emiatt az átlagosnál nagyobb manuális tapasztalattal kezdte pályafutását Tatabányán.. Persze ott is volt vízilabda klub.

Az apai tanács úgy hangzott, hogy ha adódik egy feladat, akkor annak a végrehajtásán teljes erőbedobással

dolgozzon, vagy el se kezdje!

Önismeret, önvizsgálat, önkritika kell ahhoz, hogy el tudja az ember dönteni, képes-e a maximumot teljesíteni.

Sokszor elhangzik az a tanács, álmodjunk nagyot. Ez azonban nem elég: a vágyott jövőhöz vezető utat meg kell tervezni.

Amikor a válogatott élére került, célul tűzte ki az olimpiai győzelmet. Igen ám, de addig még volt 4 év. Ez idő alatt kellett elérni, hogy 4 év múlva a magyar válogatott legyen a legjobb vagy senki ne legyen tőle jobb.

Jól jött a bányászcsapatnál hallott vajúrtanács: egyik szemeddal a gerendára, másikkal a lábad alá nézz, hogy ne verd be a fejedet és el ne ess!

Zrínyi Miklós jelmondatát – „Jó szerencse, semmi más” – kicsit árnyalta dr. Kemény Dénes. Azt tapasztalta, hogy a szerencsés meccseket meg-

Dr. Kemény Dénes és dr. Vetter Szilvia

előzően alázatosabban készült a csapat. Ellenkező esetben a "végzet" benyújtotta a számlát. Egy tornán az utolsó sípszóig csak a saját meccsre szabad koncentrálni. Megtörtént egyszer, hogy néhány játékos mégis elment a női csapat mérkőzésére. Visszafelé lebuktak, mert dugóba kerülve elkéstek a vacsoráról, másnap pedig kikaptak.

Az Állatorvosi Állásbörzén viszont a kapitány minden hallgatója nyert!

A szerző felvétele

Nem ébresztenek bennetek hiú ábrándokat, számtalan ismeretlen és nehéz kihívás áll még előttünk. Tudjuk, hogy az állatorvoslás segítőkész szakma, ami együtt jár azzal, hogy gyakran lelkiileg megterhelő helyzetbe kerülünk. A veszteségek feldolgozásával a szerencsésebbeknek is szembe kell nézniük. Ezzel kapcsolatban Kemény Dénes minap az Állatorvosi Állásbörzén adott interjújában megfogalmazott gondolatai megfogtak engem.

„A kulcs a fürdőszobai tükör. Előtte állva este számot kell vetned tetteidről, például mikor elveszítettél egy állatot. Meg kell kérdezned magadtól a tükörbe nézve, hogy legjobb tudásod szerint, a szakma szabályait figyelembe véve jártál-e el? Elolvastad az adott problémához, betegséghez kapcsolódó legfrissebb szakirodalmat? Amennyiben nem értettél az adott esethez, tovább küldted? Ha igen, a megfelelő szakembert választottad? Ha ezekre a kérdésekre igennel tudsz válaszolni, akkor tiszta lelkiismerettel térhetsz nyugovóra.”

(részlet dr. Ruff Alexandrának a doktorrá avató ünnepségen elhangzott beszédéből)

Bál a Corinthiában

bálszoborba jöttek? Hát, ez a mozi esett legközelebb az Alma Materhez! Az "ide tévedésből" nem lett baj, hiszen professzorok is kikerültek a filmek csábításának ellenállni nem tudó hallgatók közül.

A bál rendezésében, a jótékony célú árverés lebonyolításában közreműködő, majd nyitótáncot bemutató mai hallgatók filmsztárral ugyan nem, de világsztárral találkozhattak, hiszen itt volt *Faragó Tamás*, aki nagyobb híresség volt a medencében, mint Bud Spencer. Közvetlenül segítettek az árverést vezető *Winkler Nóra* munkáját. A művészeti újságíró kedves megbízásnak tekintette a feladatát, hiszen mind a 16 tételt a bálozók ajánlották fel, a bevételt pedig az állatorvosok közösségének javára fordítják.

– Nagyon szeretem a hagyományokat! Az ezen a bálon tapasztalt elegancia egyetemünkre is jellemző – köszöntötte az egybegyűlteket *dr. Sótonyi Péter*. – Az állatorvosi kar kivételes közösséget alkot atomizálódott társadalmunkban, összetartó erejét a 233 éve működő egyetem jelképezi.

Intézményünk rektora néhány további számra is felhívta a figyelmet. Így például arra, hogy 33 akadémikusunk volt, van. 150 éve jött létre a sebészet, 1890-ben kapott az iskola akadémiai rangot, 90 éve jött létre a szülészeti tanszék. Kiváló professzorok nevét is felidézte. Köszöntőjét azzal fejezte be, hogy kérte, mindenki próbáljon nagyokat álmodni, mert azokat meg lehet valósítani. "Legyünk mi a világ legjobb állatorvosi egyeteme, mint ahogyan a világ legjobb vízilabdázója *Faragó Tamás* lett!"

Csodás átváltozásokra képes fővárosunk újabb rejtélyére derült fény számomra, amikor február 22-én „első bálozóként” a VI. Országos Állatorvosbálra kapott megtisztelő jeggyel a Nagykörút, de talán Budapest legszebb épületébe, a Corinthia Hotelbe léptem. Bár

e nemes hagyománnyá váló farsangi esemény törzsközönsége számára is új helyszín volt ez a szálloda, többen is elmesélték, egyetemista éveik alatt egyszer-kétszer tantermi előadás helyett az akkor itt működő Vörös Csillag Filmszínház előadását választották. S hogy miért épp ide, a mai, azóta megszépült

Dr. Szepeshelyi Andorra emlékeztek Fejér megyében

Teljessé vált a "Kulcsi Hatok" szoborparkja

A jelképes „kulcsi kocka” immár mindegyik oldalára felhelyezhető egy kép a község híres állatorvos doktornak szobrairól. A múlt év december 18-án dr. Szepeshelyi Andor szobrát is felavatták a XVIII. Fejér Megyei Állatorvosi Emléknapon.

A hazai állatorvos-történet egyik kuriózuma, hogy a múlt században hat állatorvos doktor – dr. Hutýra Ferenc, dr. Jármái Károly, dr. Kotlán Sándor, dr. Guoth György Endre, dr. Marczis Árpád, dr. Szepeshelyi Andor – választotta kikapcsolódása helyszínéül a Duna melletti települést. A „Kulcsi Hatok” egyben az egyetem jeles személyiségei is voltak.

Az ünnepség dr. Sziebert Gergely megyei főállatorvos köszöntőjével kezdődött, majd Elek Imre szobrászművész alkotását L. Simon László országgyűlési képviselő méltatta. Mint mondta, a művész a legnagyobb léptékben is, de kicsiben is képes kiteljesedni. A képviselő jelezte, hogy a szoborpark méltó kialakításában is segíteni fog.

A mesterséges termékenyítés egyik hazai úttörője, dr. Szepeshelyi Andor munkásságát dr. Sótonyi Péter rektor ismertette.

Elek Imre, L. Simon László, dr. Sótonyi Péter és dr. Szepeshelyi Ferenc

Állatorvosdoktor, az állatorvos-tudomány kandidátusa, egyetemi tanár volt. A laboratóriumi diagnosztika fejlesztésével foglalkozott, az inszeminátorok generációit oktatta. Édesanyja dr. Hutýra Ferenc, az Állatorvosi Főiskola első rektorának húga, későbbi felesége dr. Guoth Gy. Endre leánya (az állatorvosi kar egykori dékánja és sebész professzor). Békés, nyugodt természetű, ügyes kezű ember volt, jó

érzéke volt a fa megmunkálásához is, sikeres horgászként úgyszólván megrendelésre tudott halat fogni, mert olyan jól ismerte a kulcsi Dunát; családja ma is a településen lakik.

A szobor leleplezése után a község házában tartott emlékülésen a dr. Lancz Endre Életműdíjban dr. Takács Rudolf, az Év állatorvosa díjban dr. Somogyi Rita, az Állat egészségügyért Díjban dr. Tóth Pál részesült.

Dr. Vetter Szilviát tüntették ki a „Szavak Embere 2020” díjjal

Az Állatorvostudományi Egyetem munkatársa, dr. Vetter Szilvia a szóvivői-kommunikációs szakma legnagyobb magyarországi elismerésében részesült. A Magyarországi Szóvivők Országos Egyesülete minden évben egy szakembernek ítéli oda a díjat, melynek átadására február 14-én, a XVI. Jótékonyági Szóvivő Bálon került sor.

Dr. Vetter Szilvia tanulmányait a Budapesti Kommunikációs Főiskolán kezdte, ahol nemzetközi kommunikáció szakon évfolyamelsőként végzett 2007-ben. 2010-ben jogi diplomát szerzett, majd a Nemzetgazdasági Minisztérium, később a Magyar Turizmus Zrt. kommunikációs vezetői tisztségét töltötte be. 2019 nyár végéig az Alkotmánybíróság sajtófőnöke volt. Jelenleg abszolutóriumot szerzett doktorjelöltként PhD védésére készül a Szent István Egyetemen. 2016 óta tanít állatvédelmi jogot és állatvédelmi kommunikációt az ÁTE-n magyarul, angolul és németül.

Hallani a természet hangját

Flóra faunája címmel nyílt fotókiállítás február 14-én a Természettudományi Múzeumban Jakab Flóra állatorvostan-hallgató fényképeiből. Köszöntőt Novák László, Az Év Természetfotósa díj háromszoros nyertese mondott. Előjáróban megköszönte a kiállítás lehetőségét a múzeum vezetésének, majd a következő gondolatokat tolmácsolta:

A vadász ül hosszú, méla lesben és gondolatai a csillagokkal játszadoznak:

– Milyen színű a szomorúság? – kérdezte a csillag a cseresznyefát, és megbotlott egy felhőfoszlányban, amely gyorsan tovább szaladt.

– Hallod? Azt kérdeztem, milyen színű a szomorúság?

– Mint a tenger, amikor magához öleli a napot. Haragosan kék.

– Az álmoknak is van színe?

– Az álmoknak? Azok alkonyszínűek.

– Milyen színű az öröm?

– Fényes, kis barátom.

– És a magány?

– A magány az ibolya színét viseli.

– Mennyire szépek ezek a színek! Küldök majd neked egy szívárványt, hogy magadra teríthesd, ha fázol. A csillag behunyta a szemét, és a végtelennek támaszkodott. Egy ideig így maradt, hogy kipihenje magát.

A fenti gondolatok Papadaki görög költőtől származnak és egy kis bepillantást engednek egy nem csak szemmel látó természetfotós lelkébe.

Flóra is gyakran ül hosszú, méla lesben, vagy más alkalmakkor a rossz úton járó óvatosságával, a macska halk lopakodásával keresi a titkot, az élményt. Társa a csendes vagy néha ezer hangon zenélő természet. Boldog, ha sikerül 20 méterre becserkelni az őzet, meglepett, ha az őz jön rá

olyan közel, hogy a légzését is vissza kell fojtania. Boldogsága olyan őszinte, mint maga a természet. Tudja, hogy titkai megismerhetetlenek, de bízik benne, hogy egy-egy ablak kinyílik előtte. A magas ár őt nem érdekli.

Hadd szúrjam be ide egy évvel ezelőtti élményemet, hogy érzékeltsem mire gondolok:

Balatonalmádiban lakom, ahonnan nézve a víz feletti napfelkelték csodálatosak, de a szegénylős naplementéket a Megye-hegy elrejtje a helyiek szeme elől. Egyik alkalommal egy almádi festő ismerősömmel nézegettük egymás műveit.

Csodálattal adózott a szerinte balatoni naplementémnek, de csodálkozása akkor vált igazán őszintévé, mikor tudattam vele, hogy az a kép éppen egy nyári hajnalon készült. El sem tudta képzelni, hogy ilyenkor is fel lehet kelni.

Pedig fel lehet, de miért, van ennek értelme? Miért kínozza magát Flóra a csipkebokor horgas tüskéivel, a cuppanó sár marasztalásával, a szúnyogok hadával? Csalódik az, aki ésszerű válaszban bízik. Miért keresi a hegymászó a legmagasabb csúcsokat, és miért ül a vadász óráig a lesen?

Flóra nem mérlegel, csak a maga lelkes, természetet szerető módján álmodik, keres és megy előre. Vagy néha hátra. Tisztában van vele, hogy néha csak hátralepve lehet előre haladni.

Érzi mikor nem kívánatos a természet lágy ölén. Nem akarja megzavarni a nagy rendet, egyszerűen része akar lenni. Bosszantja az óvatlansága, mikor a kényes pillanatban lába alatt roppanva kettétörök a száraz ág és megugrik a napok óta figyelt szép agancsú bak.

Magába fojt egy mély lélegzetet és már tudja, hogy valami más után kell nézni. De sebj, a nap még nem kelt fel, leül és figyel tovább. Ruhája át-

ázott, körülötte tündöklő harmatcseppek mozdulatlansága kelti fel figyelmét. Objektívcseré. A 400-as teleobjektív megy vissza a táskába, elő a 100-as makró. A harmatcseppek átmeneti börtönébe zárt ájtatos manó képeben máris itt van az új téma. Kicsit még vár, pár perc múlva kidugja vöröslő korongját a nap, minden természetfotós jobbkeze.

Magasságot állít, mélységélességet ellenőriz, komponál, újra komponál és ismét

csak komponál. Az eltelt percek halomba gyűlnek mögötte, de valami még mindig nem jó. Oldalról belóg egy fűszál, ki kellene húzni. Óvatosan meghúzza, de hopp, lerázta a manó fejéről a legszebb cseppet.

Már majdnem kimondja, hogy a fenébe, mikor meglátja az öreg nyulat a földúton lassan bandukolva. Ráérősen baktat egyre közelebb, megvakarja az egyik lehajtott fülét. Ez elég idő, hogy Flóra is lehasaljon és mint a lövészárkot ásó katona, fél kézzel ismét elővegye a 400-ast. Óvatos mozdulatokkal objektívcseré az apától örökölt

**Novák László, Jakab Flóra és édesapja, Jakab Tibor a megnyitón
Balázs Gusztáv felvétele**

7d-re, fél könyökre támaszkodni és várni.

Az öreg tapsifüles már csak pár méterre van, de kitararja a csipkebokor lehajló ága. Meglát valamit mögötte, oldalra ugrik. Flóra még vár jó tíz percet, könyökére mintát rajzolt a nyárfakéreg, mikor szeme sarkából meglátja a félig már mögötte járó nyulat. Nem lehet megfordulni, mindkét oldalról bokor akadályozza. Nincs más dolga, várni még kicsit, míg a nyúl biztonságos távolba ér, hogy annak zavarása nélkül fölállhasson. Valahol a kökénybokorban csengő hanggal megszólal egy barátka. Gyönyörű reggel volt. Holnap május elseje, vajon mi jut erről eszébe? Hát persze, talán megszólal az idei első sárgarigó.

A nyúl gondtalanságával hazafelé indul. Eszébe jut, hogy meg kellene még nézni a csatornapartot. Ott mindig történik valami. Most is finom párafelhő óvja a kiöntés szélét. A napokban itt ivott a füsti. Valahonnan a hodályból járhat ide, meg kell lesnem. Ezekkel a gondolatokkal megy tovább, mikor beugrik, hogy úristen... holnap belgyógyászat zh... Teljesen elfelejtettem. De hát ilyen az egyetemista élete, ha nem elégszik meg a hétköznapok szürkeségével. Első a kötelesség, de a sarokból hívogató gumicsizmának, állványnak és objektívnek nem lehet ellenállni.

Nem is kell. Ez csak apa rögeszméje volt korábban, hogy nem ennek a lánynak való a lessátor és a dagonya. Az eltelt évek alatt rájött, hogy tévedett. Persze még magának sem vallotta be azonnal, azzal a szülői tekintélyén esett volna csorba. Azóta ki sem menne egyedül. Szeretik, ismerik egymás társaságát, jó így néha együtt dolgozni. Flóra ilyenkor nem gyalogosan indul el a pár kilométerre levő kedvenc helyére, hogy még napfelkelte előtt odaérjen, hanem kocsi-val, kényelmesen. Fél órával többet lehet aludni. Ebben az igazán zsenge korban ez még nagy kincs.

A naturArtnak, a Magyar Természetfotósok Szövetségének ő az egyik legfiatalabb tagja. Lány és fiatal, igazi hiánycikk a szakmában. Véleményem

szerint az igazi természetfotós attitűdhöz közelebb áll a női gondolkodás és lélek. Szerencsére az utóbbi években szép számmal jelentek meg tagjaink között a szebbik nem képviselői és ez jó értelemben változtatta meg a szakma jellegét.

Mi a különbség hétköznap és az ünnep között? A hétköznapok esélye arra, hogy nyomot hagyjon emlékezetünkben igen kicsi, míg az ünnep pont erre való. Nyomot hagyni a monoton hétköznapok között, felvillantani egy üstököst az égen. A feladat nem is olyan egyszerű és kevesen képesek rá. Hiszen olyat kell alkotni, amire felfigyelnek, fejüket felkapják, vagy legalább megállnak az emberek egy pillanatra. Már ez is nagy dolog. Megállni egy pillanatra és ezzel a pillanattal áldozni az élénk táruló látványnak.

Megtehetjük, hisz bizonyos szempontból könnyű helyzetben vagyunk. Nem kell pirkadattal kelni, nem kell a jégen állva fagyoskodni, nem kell zsidó karral négykézláb mozdulatlanul támaszkodni, hogy a keservesen becserkelt vadat el ne riasszuk. Egyszerűen csak be kell fogadnunk a kész művet. Látszólag egyszerű, megcsodáljuk a nyugalmat vagy éppen a mozdulat egységét, a felkelő nap ragyogását a harmatos poszlégy potrohán, vagy csak egyszerűen a csendet, a nyugalmat, az egyedüllétet.

De a jó természetfotós művei ennél többre is képesek. Inspirálnak, elgondolkoztatnak.

Az előbb említettem, hogy mikor a kényes pillanatban a száraz ág léptei alatt kettétörök és megugrik a napok óta figyelt szép agancsú bak, Flórának a gyomra is összeugrik. De sokkal rosszabb a fűben meglapuló pet patak roppanása, melynek hangja borús felhőt von tekintetére.

Ráadásul ez egy egészen apró, szinte csak az ő problémája. Látja, hisz nap mint nap van a szabad természetben, hogy egy ezer sebből vérző táj a lelki társa. Tegnap még állt az útszéli

kökénysor, hangos volt a nádas, ezres pajzsos cankó csapatokban gyönyörködhetett. Ma kitisztítottuk a patakot, lebetonoztuk a medrét, lepermeteztük a sok ronda szúnyogot. Hogy miért? Erre tényleg nincs okos válasz.

De az övé és minden ember felelőssége, hogy egyszer ennek vége legyen. Fotói gyakran mementóként meg tudják mutatni, hogy mit veszítünk, bevezetnek az ő világába. De értő szem kell a feldolgozáshoz. Fontos, hogy lássuk a képek mögötti tartalmat. Nem elég a kistrókára rácsodálkozni. Tudnunk kell, hogy a rókát – és itt akár azt is mondhatom, hogy a nagybetűs Életet – nemcsak az autó ütheti el, a vadász löheti le. Tudnunk kell, hogy ennél sokkal nagyobb veszélynek van kitéve. A tájat, a természetet végletesen kihasználtuk, jó részét elpusztítottuk, miközben nem halljuk meg jajkiáltását. Süketek vagyunk és nem értjük a nyelvét. Ebben is segít nekünk Flóra, figyeljünk a hangjára.

A képek címe:

1. Harmatos reggel
2. Az urbánus vadász

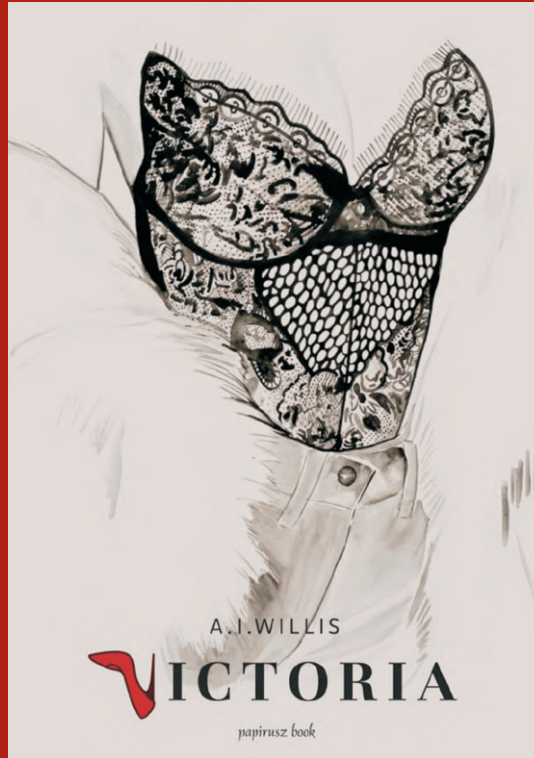
Dr. Vetter János:

Szigorúan nem növénytan!

Azt szeretem a biológiában, tágabb értelemben a természettudományokban, hogy világos, érthető és egyértelmű törvényszerűségek uralkodnak világukban. A kísérletek megismételhetők: ha ugyanazok az összetevők találkoznak ugyanolyan körülmények között, az eredmény ugyanaz lesz. Másik kedvenc területem ugyanakkor a történelem: itt már ingoványosabb a talaj, mivel a történelmi események korántsem laboratóriumban születnek. Agyő, sterilitás! Végtelen számú faktor, körülmény értékelésére tesz szinte hiábavaló kísérletet az, aki megpróbálja előre jelezni az emberiség történetének következő lépcsőfokát. És az a terület, ahol a törvényszerűségek maradványát is elvesztettük, nem más, mint a művészetek birodalma, például az irodalomé. Semmi nem ér fel az emberi szubjektum komplexitásával, kiszámíthatatlanságával, csodájával. És ez a csoda az, ami gyönyörködtet!

Amikor először lányom, Szilvia könyvét – amelyet korábban természetesen olvastam –, tanácsalansággal vegyes öröm lett úrrá rajtam. Öröm azért, mert biztosan tudtam, hogy igazi értéket tartok a kezemben, az impozáns borító mögött valós, időtálló gondolatok bújnak meg. Tanácsalanság pedig azért, mert nem eshetett volna az alma messzebb a fájától. Legalábbis ebben az értelemben biztosan nem. A Victoria a maga pszichedelikus kavargásával, szimbólumrendszerével, pszichológiai mély- és magasrepülésével távolabb már nem is állhatna a természettudományos kiszámíthatóságtól.

„Ki itt belépsz, hagyj fel minden reménnyel!”, mondhatnám Dante szavaival élve. Mikor elsőként elmerültem Victoria világában, pontosan ezt érez-

tem. A természettudományokban szinte minden az, aminek látszik. Lányom könyvében szinte semmi nem az, aminek látszik...

Persze ez így nem igaz. Három szálon fut a történet, amelyek a végén mesterien összefutnak. Bár műfaját a pszichothrillerben határozta meg a kiadó, a jó krimi minden jellemzőjével bír. Végig fenntartja a figyelmet, magával ragadja az Olvasót, aki a legutolsó oldalig izgul és találgat, mi lesz a Nő és a Férfi sorsa. Erről szól a Victoria: egy Nőről és egy Férfiről, éppen úgy, mint számtalan korábbi és kortárs irodalmi mű. De ha azt mondom, hogy egy nagyravágyó és határtalan Nőről, valamint egy középkorú, illúziórengetegben elvesző irodalomtudós Férfiről, már csak a Victoria juthat eszembe. Az ibseni élethazugságban élő irodalomtudós, Oscar Wilde munkásságának odaadó csodálója nyugodt, ám kihűlt házasságában éli mindennapjait. Ebbe az állóvízbe

robban be a titokzatos Victoria, aki néhány régi feljegyzés megfejtéséhez kér segítséget, ám valójában élete történetét kívánja megörökíttetni. Az emlékek felidézése azonban váratlan és ijesztő fordulatot vesz, amint a falra akasztott képek sorra megelevenednek... Többet a történetből nem árulok el.

Ahogy Szilvi szokta mondani: a kaméleon-nő és a szürke egér férfi találkozásáról szól a regény, és arról, hogy önmagunk becsapása, az élethazugságok hogyan vezetnek sorstragédiákhoz. Az illúzióknak az a szerencsétlen természete, hogy előbb-utóbb szertefoszlanak: a kérdés az, mindez mikor és milyen heveséggel következik be, és a következmények mennyire pusztítóak. Persze mivel ez az élet és az emberi elme labirintusa, nem egy biológiai törvényszerűség – garancia semmire, még a bukásra sincsen...

Garancia nincs, de valószínűség annál inkább. A reményt a jóra, szépre, a jövőbe vetett hitet azonban nem szabad elveszteni!

Szilvia (aki regényét A. I. Willis néven írta meg) állatvédelmet oktat Egyetemünkön. Bár a Victoria nem állatokról szól, bőrből így sem tudott kibújni. A múlt évben a könyv után járó szerzői honort állatvédelmi célokra ajánlotta fel: a kultúra, az irodalom ebben az esetben hidat képezett az emberek és egy nemes ügy között. Nem titoltan az a célja ezzel, hogy más írók, művészek is kövessék ezt a példát.

Túlzás nélkül ki merem jelenteni: a Victoria mind stílusát, mind műfaját, mind történetét tekintve egyedülálló regény, és felejthetetlen élményt nyújt. Függetlenül attól, hová is esett az a bizonyos alma...

Dr. Vetter Szilvia:

A „növényes és gombás professzor” új könyve

Kopogás reggel, kopogás délelben, kopogás este. De nem bosszantó: kellemes, megnyugtató, otthonos. Így telt a gyermekkorom. Amikor édesapám otthon volt, és nem az egyetemen, akkor is nagyon sokat dolgozott. Írt, olvasott, aztán megint csak írt. Először mechanikai, ma már „antiknak” titulált Royal írógéppel pötyögött, majd Rosytext szövegszerkesztővel, aztán számítógéppel. Jelenleg egy laptop roska-dozik a mindennapos kemény megterhelés alatt, ami – híven tükrözve Apa sajátos humorérzékét – Lajos névre hallgat. Mióta az eszem tudom, készülnek a jegyzetek, cikkek, fordítások, könyvek Apa „boszorkánykonyhájában”. Ha valaki kicsi kora óta kergetőzik felmenője stócbokba rendezett, rogyadozó könyvoszlopai között, annak ez a szerzői termékenység lesz a megszokott, a természetes. De egy könyv, ráadásul egy „biológiai bestseller-gyanús” mű megjelenése így is ritka pillanat, ünnepnap.

Édesapámat, Vetter Jánost az Állatorvostudományi Egyetemen nem kell bemutatni: ő a „növényes és gombás professzor”. Az volt tegnap, húsz éve, negyven éve is, annak ismerik a magyar, az angol és a német évfolyamon végzett és jelenleg tanuló állatorvos- és biológushallgatók; az volt a Növényzeti Tanszék vezetőjeként és a Magyar Mikológiai Társaság elnökeként is. Az MTA doktora, jelenleg professor emeritus, ami az ő esetében annyit jelent: ugyanannyit kutat, oktat és alkot, mint korábban, csak más időbeosztás szerint.

„A növényi hatóanyagok különleges világa” című keménykötésű, testes, impozáns könyv idén jelent meg a Mezőgazda Kiadó gondozásában. A növényi hatóanyagok 350 oldalas, ábrákkal és fotókkal gazdagon illusztrált összefoglaló gyűjteményét tarthatja a

kezében az olvasó. A könyvben szereplő hatóanyagok skálájának egyik végpontján a gyógynövények, a másik végpontján az akár halálos kimenetelű mérgezést okozó hatóanyagok és hordozó növényeik találhatók. Fontos kiemelni azonban, hogy a két végpont közötti határ nem kőbe vésett. A bevezetésben a XVII. század elején munkálkodó Walter Raleigh-t idézi a könyv: „az ügyes és tanult kémikus hatékony gyógyszert készíthet a méregből, de válhat mérgező a leghatékonyabb gyógynövényből is”.

A mű különlegessége, hogy a növények botanikai jellegzetességei mellett a hatóanyagok kémiai szerkezetét és működési mechanizmusát is megismerhetjük. Jogi diplomával rendelkező emberként nem tisztem, és nem is tudnám megítélni a könyvben szereplő növényzeti-biokémiai információk pontosságát. De amikor egy Édesapáméhoz hasonló életmű, sok évtizedes nemzetközi oktatási-kutatási tapasztalat áll egy szakkönyv mögött, az önmagáért beszél, nem szorul szószólókra, így rám sem. Mindenesetre aki szakmai hibát talál a könyvben, azt készséggel meghívom egy feketére!

Mindenki egészséges szeretne lenni. De ez nem is olyan könnyű... Manapság az információs szupersztrádán csak kapkodhatja a fejét az, aki szeretne a töméntelen mennyiségű adatból, áladatból és véleményből egy számára használható mixet összeállítani. Sokan vagyunk, akik nem tizenöt perc hírnévre vagy elkölthetetlen vagyona, „csupán” élhető életre, egészségre, boldogságra vágyunk. Világunkban minden információ elérhető, ám ha

nem hiteles forrásból tudakozódunk, könnyen egy öngerjesztő folyamat negatív spiráljában találhatjuk magunkat. Egy egészségügyi problémára adott rossz válasz, helytelen kezelés újabb problémák táptalaja, amelyeket ismét félrekezelhetünk – és a sor így megy tovább. Remek példa erre a jójéffektust és hiánybetegségeket indukáló, szájhagyomány és média útján terjedő radikális és rendkívül káros fogyókúrás módszerek széles tárháza. Azonban mindennek az ellenkezője is igaz: ha valós tudományos eredményeken alapuló, az emberiség évezredek tapasztalatán nyugvó módszerekkel élünk, például növényi hatóanyagokat hívunk betegség esetén, vagy az egészségünk megőrzése céljából segítségül, biztosan jó úton járunk. „A növényi hatóanyagok különleges világa” olyan hiánypótló alapmű, amelynek ott van a helye a szakemberek és minden egészségtudatos ember könyvespolcán.

After a job fair

Journalists sometimes (occasionally) face the challenge to substitute the term "student" with a synonym to avoid repetition. (Of course, your job might not be any easier with other occupations such as smith or carpenter.) In Hungarian, the term "hallgató", which literally means "listener", comes handy. Offices and banks don't have this problem: they use "student" all the time. Higher education institutions issue "student IDs" while young people pursuing promising studies or sought-after careers can take a "student loan", as long as they trust they will be able to repay it.

On the other hand, teachers have an easier job in this matter: they tend to call veterinary or biology undergraduates "colleagues", demonstrating a great deal of early confidence in them. This arrangement benefits both sides since this respectful way of addressing students always urges them to study even more. A better performance is useful for the student and makes the teacher or master more satisfied, too. The term "listener" is inaccurate,

anyway. Students do tend to listen during lectures but they can sometimes ask questions, too. In all other situations, students take a very active part in the university's life. Nevertheless, it was still a surprise at the 3rd Job Fair on 13 February that the first presentations were held by students rather than future employers. Three members of the Student Council's Professional Committee talked about what kind of assistance they expected from the exhibitors.

Instead of focusing on their own interests however, their first suggestions were related to future students. They gave an overview of the 3rd National Veterinary Competition which was originally founded by students to promote the enrolment of highly capable secondary school graduates who already know how diverse veterinary careers can be. They asked the exhibitors to submit some cases from their small and large animal clinical practice so that the organizers could integrate them into the competition tasks coming up in the following years.

The Professional Committee also offered to help coordinating the needs of the enterprises with the interests of the students in order to select the locations for the external clinical practices.

Their latest initiative is the student work programme. They came up with this idea because they believe that students are quite willing to do either paid or volunteer work as an assistant, a temp or even as the cleaner of the surgery if this experience can help them be more prepared for their job search later on. Knowing the demand, the Professional Committee assists employers in selecting the students while the performance of the applicants offers an insight into their work ethics and capabilities.

There's a saying "Waters that are always idle and people who always just listen are not to be believed". Our students don't just listen. On the contrary: they do whatever they can to voice their ideas. This way they will play an active role in shaping their own future.

Gusztáv Balázs

We need three large blackboards

Conversation with Director for Education dr. Gábor Mátis

Born in Szekszárd in 1986, dr. Gábor Mátis' teaching career has been as straight as an arrow. Fuelling his imaginary spaceship with biology and chemistry, he arrived in the István Street Galaxy using a biochemical "mixture". His research has focused on metabolic processes and *in vitro* experiments with cell cultures. However, his favourite time is when he stands in front of the students with a chalk in his hand. He is an associate professor of the Division of Biochemistry at the Department of Physiology and Biochemistry, and he has been working as the University's Director for Education for a few months. Here's an excerpt from our interview with him.

GUSZTÁV BALÁZS

– I always wanted to be a teacher. I got engaged to biology and chemistry due to my great high school teachers. Listening to the advice of my high school teacher parents, who said that I would still have time to decide between practice or teaching, I chose the veterinary career. After graduation, there was no question that I would go for the latter. As an undergraduate, I was considered a good student, my exams usually went well. I was teaching biochemistry practicals as early as in my fifth year, both in Hungarian and English.

– **What was your vision for your studies at the beginning, and was it realized over the years?**

– My first impression was that it was a small and familiar university. My hunch that it was a tight-knit community was confirmed as the years went by. The first Anatomy lecture, where Professor Sótónyi showed the different parts of the body on a live horse, was a great experience. On the other hand, he scared the wits out of the entire group when he said we had to learn all we heard on Monday for the practical on Thursday. The assigned "homework" and the enormous amount of Latin phrases seemed too much of a task; in fact, we didn't really believe it was possible to learn all that. Yet it was, if you gave it your all. In the meantime, we fell

in love with the subject as a foundation of our profession. It was partly due to Professor Sótónyi's enthusiasm. His fiery and dynamic delivery of the lectures made a huge impression on the students. As a professor, I always aim to teach with great enthusiasm so that I could demonstrate the beauty of biochemistry, too.

– **As an instructor, you have contacts with all of the University's students since you teach in English, Hungarian and German as well. Isn't it exhausting to switch from one language to another?**

– As a matter of fact, it's not always easy when there's an English and a German class back to back. Ms Neogrády is in charge of the English group, I "manage" the Hungarian and the German students. I "inherited" the Hungarian lectures from Professor Veresegyházy in 2013 and I took over the German class from Professor Emeritus Ferenc Kutas in 2014. I felt it was a great opportunity to be charged with the theoretical education and examination of entire years at a relatively young age.

The language of education is not the only difference between our students. The huge majority of the German-speaking students come from Germany, hence they are a tight-knit group of diligent and motivated people. On the other hand, the Hungarians are also hard-working and interested students, and they usually have the best scholastic

records as they are not even enrolled unless they obtain two advanced A-levels in secondary school.

– **What traditions do you promote in the teaching of biochemistry?**

– I am proud to use chalk in our lectures and write down the metabolic processes together with the students, step by step. Due to the complexity

of biochemical reactions, we actually need three large blackboards for that. The success of our method is clearly shown by the fact that our lecture hall is always full, even without an attendance list.

– **What tasks do you have as the director for education?**

– Our rector assigned me to help the work of the vice rector for study affairs as well as the Students' Secretariat. Our enrolment activities are important and quite diverse. I am actively involved in the development of the curriculum for the 12th semester in the veterinary training programme, the newly-launched livestock veterinary care programme and the restoration of the zoologist training programme.

– **What do you expect from the upcoming decade?**

– I wish for the Biochemistry Division's familiar, tight-knit team to grow even stronger and to help our current PhD students to become full members of our department. We will continue our existing intensive research and open new paths, too. For example, we've already started preparing 3D cell cultures. As far as my personal goals are concerned, I would like to obtain the DSc title of the Hungarian Academy of Sciences by 2030. But the most important thing is to establish a family, get married and have children!

Student Council President Mátyás Ágics:

Good communities make good events

The island of Csepel is a special mini Hungary. It has advanced industry, agriculture and wildlife management. Throughout our history, the River Danube has helped a multitude of nations to get by on these 257 square kilometres. Fourth-year veterinary student Mátyás Ágics also owes it to the great river that he was born here in Tököl, as a descendant of Serbian ancestors. He's one of those few who grew up on a cattle farm, so caring for livestock is his natural element. The president of the Student Council organizes the Equus Days to develop closer relations between Hungarian and international students. Here's an excerpt from our interview with him.

GUSZTÁVBALÁZS

– My ancestors were mostly farmers, my uncle is an engineer of wildlife management. It was my grandfather who began writing the latest chapter of our family history back in the time of the collective farms when he started to breed cattle and pigs at home in the barn. In the early 1990s, my family privatized the collective farm's livestock facility in Ledina (a.k.a., the Turf), in the outskirts of the town. It is now a self-sustaining milk farm.

– *I also read that you play the tambourine.*

– Music is a very important part of my life. There are lots of Serbs in Tököl, including my family. Tambourine music is a part of our identity. My father and my uncle founded a band under the name "Prekovác". The name refers to the Prekóc grapes that are so popular in Tököl. My godfather was the head of the band while my father played the bass. My brother and I had no choice but to play music, too. It went on for a few years, we even released a CD. Then the whole thing just collapsed. Some of us went to university, the band fell apart. I'd love for us to reunite one day.

– *What was your greatest social experience as a student so far?*

– This is where I met this company of men who introduced me to hunting. I'd

just brought my first wild boar down, the week right before our interview.

– *And what was your most interesting professional experience?*

– My time at the mobile clinic in the autumn. During the one-week practice, we travelled with the instructor and some fellow students to a farm where we actually spent 6-7 hours each day caring for the animals, together with the resident vet. We saw and practised exactly what we will be expected to do in places like this. The curriculum turned into reality.

– *You were elected as the president of the student council in the autumn.*

– I think it happened at the best time as I am in my fourth year. First, this is the

easiest year in terms of my studies and second, I still have time to realize my goals. That's why I thought it was now or never.

– *You must already be busy organizing the Equus Days!*

– No sooner had last year's event finished than we started preparing mentally for the next one. The actual organization began in mid February. This year's goal is to widen the bridge between foreign and Hungarian students. We don't know the international students as much as we could. Their camp is impressively colourful, open and creative, we need much more contact with them. I think it's up to us if we could open to them or not. We have all the tools for it, we just need to put in the effort.

– *What do you like doing in your spare time?*

– I like living my life with as little rest as

possible; with just as much rest as it is necessary. On the other hand, I do like playing. I still have a group of friends back from my high school years. If we have time, we get together to play cards in Szigetszentmiklós or Tököl.

I don't read light entertainment or literary books; I always focus on the books that can help me develop some

existing skills of mine. This could mean books on hunting or any other professional publication. The other thing I love is trekking, to be honest. Last year I began the National Blue Trail. My dream is to complete it from beginning to end, even in parts, if there's no other way.

– *How do you envision your future in the profession?*

– As I am getting ahead in my studies, I've become familiar with more and more large farms and small animal clinics, too. My horizon keeps widening. My heart is pulling me back to my home town. I will not give up my roots; I can imagine managing a self-sustaining farm with my brother but I don't want to get stuck at home. I want to be the vet of a larger territory because I feel I can do something great in the area of large animal care. I don't rule out office or corporate work, either. I aim for the golden middle ground.

Great success at the Edinburgh International Horse Riding Competition

We are very proud of our students who have achieved outstanding results at the recent horse riding competition which was held in Edinburgh on the 15th of February.

The University of Veterinary Medicine Budapest was represented by *Ragnhild Børseth, Lily Edgington, Tahani Troger* and *Debora Meier*. Not only did Tahani Troger win first place in the individual competition, but also the team took home the first prize in the team competition.

This year 8 teams entered into the Edinburgh International Horse Riding Competition for veterinary students, coming from Edinburgh, Norway, Sweden, Poland and Hungary.

The competition consisted of both a show jumping course and a dressage program. All riders got assigned to an unknown horse provided by the riding stables. Riders got only 5 minutes to prepare before they started the dressage program or the show jumping course.

The horses were ridden by 3 other riders during the competition, the riders with the most points on each horse received a score of 4, the second-best 3 and so on.

The scores were added together to define the winners.

In the evening University of Edinburgh hosted a dinner for all the teams, where the results of the day were announced. The evening ended with Scottish music and dance.

The Department of Microbiology and Infectious Diseases organized a bacteriology practice lesson for high school students

10th grade students majoring in biology at Fazekas Mihály High School, Debrecen and 11th grade students attending biology faculty at Lónyai Street Calvinist High School, Budapest visited our university to gain insight into the world of bacteriology. The collaboration was facilitated by *dr. László Makrai* and *dr. Gergely Tóth* from the University of Veterinary Medicine Budapest.

The practical room of the Department of Microbiology and Infectious Diseases

was filled several times during the winter by groups of interested high school students to put on a white lab coat for two and a half hours. The goal of the practices was to supplement high school theoretical studies with practical knowledge that could help even with their career choices in the future.

The lessons started with the introduction of the University, its history and courses, after that students got instructions to ensure the safe usage of laboratory equipment.

Under the guidance of *Dr. Gergely Tóth*, the students examined the unknown bacterial cultures which were provided observed their colonial morphology, performed biochemical tests like Gram staining, and identified the bacteria. During the examinations, students had

the opportunity to acquire simple bacteriological laboratory techniques and identification procedures: the professional usage of inoculation loop, Bunsen burner, high-resolution microscopes, the types of agar plates and so on.

To make the practice even more personal and memorable, participants had the opportunity to take samples of the bacterial flora from their hands and mouths, as well as examine the number of bacteria in the air of the practical room. The cultures produced by the students were further developed by the university staff and the results were passed on to the schools in a photographic format. At the end of the lesson, students could take home the secured, closed samples they made.

The long journey of Aditya Daniel Jha

A little bit of everything

Meet Aditya Daniel Jha, our graduate student, former ISC president who started his journey in India, continued in New Zealand and thanks to a coincidence ended up as a vet student in Budapest.

ALEXANDRA BULEJKA

– Tell me about your childhood. What made you decide to become a vet?

– I grow up in Mumbai, India which is a very big city, but we have always had animals, so I always had a dog at home. When I was 10 years old, I was riding horses at a farm outside of Mumbai, which was when my love for animals became a lot bigger and then I knew that I wanted to work with animals.

– What do your parents do?

– My dad is retired now but he used to work as a captain. Two years after I was born, he set up his own company for technical management for shipping. My mother is an artist, she paints. Now they live in a city close to Mumbai.

– So you do not have any veterinarians in your family?

– No. My dad's mother is a doctor but not in the veterinary field, that is the closest we had. She worked for the WHO. No one in my family has anything to do with animals, we have just always been animal lovers. They were very supportive when I said I wanted to become a vet. My mother likes to say she knew I would become a vet before I did.

– We are quite far from India. How did you end up in Budapest?

– After I finished my studies in India, I went to New Zealand Massey University for two years to do a science degree there. I was studying at an agriculture bachelor program majoring in equine but I wasn't enjoying it.

– Why not?

– There was a lot of economics and agribusiness that really did not make sense to me.

In 2013, one of my mentors from India, Dr Ravi Reddy, called me up to tell me about this university. He was the president of the World Equine Veterinary

Association when the WEVA conference was happening in Budapest and got a tour of the campus. A week later I applied and a month later I got the acceptance letter and left New Zealand to come here. I wouldn't have known about this university if it wasn't for him. And I am very glad that it happened.

– Why did you choose to study abroad?

– Vet school in India is very different from what it is here. It is good but I wanted to experience studying in other countries which is why I went to New Zealand and then came here. I studied IB in high school, so after you do that getting into an Indian program is a little more difficult – which I did not know at that time – so it's easier to go abroad and study there. I have been studying in English throughout my life, so I didn't have any issues studying in this programme in that respect. The Hungarian education system is very similar to the Indian education system in terms of how formal it is so the transition was easy for me.

– Was it easy to live in Budapest, so far from your family?

– I have never had a problem living away from home. I used to work a summer job at a farm outside the city and be away from home for a length of time. I never really liked cities, so I always preferred to be on a farm. And then I left for university when I was 17. Actually, I quite enjoy living by myself.

– And what do you think about Budapest?

– Oh, I love this city. It's my last month here and I am not ready to leave. This city has become like home so it's going

"I have never had a problem living away from home"

to be really sad. I am trying to do as much as I can before I leave.

– What about student life at the university? Was it easy to fit in?

– I really enjoyed the student life here. I mean exams are hard, this university is very hard but it's a vet school, no one expects it to be easy. I always wanted to be active in the student life which is why in my first year I joined the Foreign Students' Association. In 2016 we changed the name to International Students' Committee, I was the president at that time. I was lucky enough to have friends in all the courses when I was in the first year and I know that some of my classmates didn't have that sort of thing. That is why I wanted to see if I could get everybody together. I have Hungarian friends, German friends and friends outside of the university, so I guess my experience was a little different from what the other international students have.

– There are several events at the university to help students get to know each other.

– Yes, for example, International Day is

always the biggest event and I have been lucky enough to help organize these events with the HÖK. But it's not just the International Day, the university has a collection of events that help students take their mind off studying. The events organized by Péter Lessi and student secretariat are always great.

– **Do you have a favourite spot here, inside the campus?**

– Hmm, maybe the Student Committee Office. There is a coffee machine in there and it's a nice place to relax. But the courtyard in the Student Center in general is a cosy place to sit down after they renovated it. Especially in the summer when the sun is out.

– **Let's talk about your studies. Is there a special field of veterinary medicine you are interested in?**

– Well, it has changed over the years. Like I said I grew up around horses and first I only wanted to work with horses. I wanted to be a professional showjumper in one point but that obviously did not happen. When the vet used to come to the farm, I got more interested in the medicine side of things. I came here only wanting to work with horses but in the last couples of years small animal medicine became sort of an option, I still find it hard to choose between the two. *Dr Deepa Katyal*, who I work with back in India, runs a small animal clinic but she also works with wildlife rescues: monkeys, snakes, birds so I have been lucky to be exposed to everything. But because of that I still don't know exactly what I want to do. A little bit of everything. A very close friend runs the Kalote Animal Trust shelter outside the city with around 400 animals of over 20 species and I would like to be able to help as much as I can.

– **Which was your favourite subject at the university if you had any?**

– In the first two years, it was anatomy because that is the big one we focus on the most. And then eventually it was the clinical diagnostics and internal medicine what I found the most fun and what I want to do when I go back to India.

– **You have just completed your**

studies. What was your thesis about?

– It was a survey of babesia infections of dogs in Mumbai which is a big problem we are facing. In India we have a giant stray dog population and it's increasing.

– **What are your plans for the future?**

– I am moving back to India. The woman I was talking about has offered me a job in her clinic. Small animals and exotics, maybe a little bit of horses on the side.

– **Do you have any advice to those students who are planning to study here?**

– Definitely come here! Focus on the university, studying is very important. But do at least one or two things a week that has nothing to do with it. Enjoy yourself, you are living in Budapest! I have seen a lot of cities, it is one of the nicest I have ever lived in.

– **I saw that you have a tattoo with 3 paws, what is the story behind it?**

– Oh yes, I have a few tattoos. It's my three animals back at home, a cat and two dogs. It's their actual paw prints. After my horse died a long time ago, I got her horseshoe and name on my back. I also have a horse skull and a dog skull that I have just got recently because they are the two main animals I want to work with. I am getting another one of Budapest, the view of the Danube and Chain Bridge on my leg in a couple of weeks. Just a little something to always remember this city by.

Aditya Daniel Jha
hosszú útja

**Mindenből
egy kicsit**

Aditya Daniel Jha hosszú utat tett meg, míg Indiából Új-Zélandon keresztül egy véletlennek köszönhetően Budapestre került, hogy állatorvosi tanulmányokat folytasson. Olvassa el interjúnkat végzős hallgatónkkal, korábbi ISC elnökünkkel!

BULEJKA ALEXANDRA

– **Mesélj a gyerekkorodról. Miért döntöttél úgy, hogy állatorvos leszel?**

– Indiában, Mumbaiban nőttem fel, ami egy hatalmas város, de mindig tartottunk állatokat. Mindig volt legalább egy kutyánk otthon. Tízéves lehettem, amikor egy farmon lovagolni kezdtem. Ekkor szerettem meg igazán az állatokat és döntöttem úgy, hogy velük szeretnék majd foglalkozni.

– **Mit csinálnak a szüleid?**

– Az édesapám nyugdíjas, korábban hajóskapitányként dolgozott. Két évvel a születésem után megalapította a saját vállalatát, ami hajók üzemeltetésével foglalkozott. Édesanyám festőművész. Jelenleg egy Mumbaibhoz közeli városban élnek.

– **Szóval nincs állatorvos a családban?**

– Nincs. Az apai nagymamám orvos, az Egészségügyi Világszervezetnek dolgozott. A családban senki sem foglalkozott állatokkal hivatásszerűen, szimplán csak szeretjük őket. Amikor elmondtam a szüleimnek, hogy állatorvos szeretnék lenni, akkor mindenben támogattak. Édesanyám már azelőtt tudta, hogy állatokkal fogok foglalkozni, mint én – legalábbis szereti ezt mondani.

– **Elég messze vagyunk Indiától, hogy kerültél Budapestre?**

– Miután Indiában befejeztem a tanulmányaimat felvettek Új-Zélandon a Massey Egyetemre. Itt két évig mezőgazdasági alapszakra jártam, lovakkal foglalkozó szakirányon, de nem igazán tetszett.

– **Miért nem?**

– Sokat foglalkoztak az agrárüzleti és a közgazdasági vonallal, amit nem igazán értettem.

2013-ban az egyik mentorom Indiából, dr. Ravi Reddy – ő volt az elnöke akkoriban a Lógyógyász Állatorvosok Világszövetségének – felhívott és mesélt nekem erről az egyetemről. Akkor zajlott a Világszövetség éves konferenciája Budapesten az Állatorvostudományi Egyetemen. Egy héttel később jelentkeztem, egy hónappal később pedig levelet kaptam, hogy felvettek, úgyhogy otthagytam Új-Zélandot és ide jöttem. Ha Dr. Ravi Reddy nem hív fel, akkor nem is tudtam volna erről az egyetemről. Nagyon örülök, hogy végül így történt.

– **Miért szerettél volna külföldön tanulni?**

– Az indiai állatorvosi képzés nagyon különbözik attól, ami itt van. Az is jó, de szerettem volna megtapasztalni, hogy milyen más országokban tanulni, ezért mentem Új-Zélandra, majd jöttem ide, Magyarországra. A középiskolában IB-t tanultam és amit akkoriban még nem tudtam, hogy ezután kicsit nehezebb belépni egy indiai programba, így végül könnyebb külföldre menni és ott tanulni. Egész életemben angolul tanultam, így a nyelv sem volt akadály. A magyar oktatási rendszer nagyon hasonlít az indiaihoz abban a tekintetben, hogy mennyire formális, így ezt is hamar megszoktam.

– **Mennyire volt nehéz Budapesten élni, ilyen távol a családotól?**

– Sohasem volt problémám azzal, hogy máshol éljek. Nyaranta egy farmon dolgoztam a városon kívül, ilyenkor hosszabb ideig voltam távol az otthonomtól. Nem igazán kedvelem a városokat, mindig jobban szerettem a farmon lenni. Aztán 17 éves koromban elmentem az egyetemre. Valójában nagyon élvezem, hogy egyedül élhetek.

– **És mit gondolsz Budapestről?**

– Ó, imádom ezt a várost. Ez az utolsó hónapom itt és még nem vagyok kész arra, hogy elmenjek. Ez a város az otthonommá vált és nagyon szomorú vagyok, hogy itt kell hagynom. Próbálok kihasználni a hátralévő időt és minél több mindent csinálni.

– **Nehéz volt beilleszkedni a diákéletbe?**

– Nagyon élveztem a diákéletet. A vizsgák nehezek, az egyetem maga nagyon nehéz, de hát az állatorvos-képzés ilyen, senki sem gondolja, hogy könnyű lesz.

Mindig szerettem volna aktív szerepet játszani a hallgatói életben, ezért első évben csatlakoztam a Külföldi Diákok Szervezetéhez. 2016-ban megváltoztattuk a nevét Nemzetközi Hallgatói Bizottságra (ISC), akkoriban én voltam az elnök. Szerencsés voltam, hogy már az első év során minden kurzuson voltak barátaim, és tudom, hogy néhány csoporttársamnál ez nem így volt. Ezért is

akartam összehozni a közösséget. Vanak magyar, német és az egyetemen kívül szerzett barátaim is, tehát a tapasztalataim kissé különböztek a többi nemzetközi hallgatóétól.

– **Rengeteg rendezvény van az egyetemen, ami segít a diákoknak egymás megismerésében.**

– Igen, például a Nemzetközi Nap az egyik legnagyobb esemény és szerencsés vagyok, hogy a HÖK-kel együtt segíthetem ezek szervezésében. De nem csak a Nemzetközi Nap az, ami segít a diákoknak egy kicsit kikapcsolni, rendezvények egész sora valósul meg az év folyamán. A Lessi Péter és a tanulmányi osztály által szervezett események is mindig nagyszerűek.

– **Van kedvenc helyed a kampuszon?**

– Talán a Diákbizottság Irodája. Itt egy kicsit ki lehet kapcsolni és van kávéfőző. De a Hallgatói Központ udvara is szuper hely, főleg miután felújították. Különösen nyáron jó kiülni, amikor süt a nap.

– **Az állatgyógyászat melyik területét kedveled a leginkább?**

– Nos, az évek során ez is változott. Mint mondtam, lovak körül nőtem fel, először csak lovakkal akartam dolgozni. Volt idő, amikor profi díjugrató akartam lenni, de ez nyilvánvalóan nem történt meg. A farmon gyakran láttam az állatorvost munka közben, ekkor kezdett el jobban érdekelni a gyógyítás. Amikor idejöttem úgy gondoltam, hogy csak lovakkal szeretnék foglalkozni, majd a kisállatgyógyászat is képbe került. dr.

Deepa Katal, akivel Indiában dolgozom, egy kisállatklinikát működtet, de vadállatok mentésével is foglalkozik: majmokkal, kígyókkal, madarakkal, így szerencsére több területre van szerencsém betekintést nyerni. De még mindig nem tudom pontosan, hogy mit akarok csinálni. Mindenből egy kicsit.

Egy nagyon közeli barátom működteti a Kalote Animal Trust menhelyet Mumbai városán kívül, körülbelül 400 állatot gondoz, több mint 20 fajból, neki is szeretnék segíteni, amennyit csak tudok.

– **Melyik volt a kedvenc kurzusod az egyetemen, ha volt ilyen?**

– Az első két évben az anatómia, mert az a húzó tantárgy, amire összpontosítunk. Aztán a klinikai diagnosztika és a belgyógyászat lett a kedvencem, mert leginkább ezekkel szeretnék foglalkozni, miután visszatérek Indiába.

– **Miről szól a diplomamunkád?**

– A kutyákat érintő babéziózissal foglalkoztam, mert ez egy olyan probléma, ami Mumbaiban nagyon égető. Indiában rengeteg kóbor kutya van és a számuk egyre csak növekszik.

– **Mik a terveid a jövőt tekintve?**

– Visszaköltözök Indiába. A hölgy, akit korábban említettem állást ajánlott nekem a klinikáján. Egzotikus és kisállatok kezelése lesz a fő feladat, talán egy kis lógyógyászattal kiegészítve.

– **Mit tanácsolnál azoknak a diákoknak, akik a jövőben ide jelentkeznének?**

– Azt, hogy feltétlenül jelentkezzenek! Koncentráljanak az egyetemre, tanulni nagyon fontos. De hetente legalább egy-két dolgot csináljanak az egyetemen kívül is. Érezzék jól magukat, elvégre Budapesten élhetnek! Sok várost láttam már, de ez az egyik legszebb.

– **Láttam, hogy van egy tetoválásod, ami 3 tappancsot ábrázol. Mi a története?**

– Ó igen, van néhány tetoválásom. Ez az otthoni három állatomé, egy macskáé és két kutyaé, az eredeti talpnyomatuk. Miután a lovam elpusztult a hátamra tetováltattam a patkóját és a nevet. Ezekon kívül van még egy ló és egy kutya koponya, mert ez az a két állat, amivel foglalkozni szeretnék a jövőben. Tervben van egy újabb tetoválás, ez Budapesten, a Dunát és a Lánchidat ábrázolja, néhány héten belül ez is a lábamra kerül. Csak egy kis semmiség, ami mindig emlékeztetni fog erre a városra.

Graduation ceremony

On the 28th of February 84 Hungarian and 106 international veterinary students, plus 33 poultry specialized veterinarians received their diploma from Dr Péter Sótonyi Rector. At the event, honorary university professor and Minister of Agriculture dr. István Nagy, and President of the Hungarian Veterinary Chamber dr. Gábor Gönczi, also greeted the graduates.

At the ceremony, *dr. Jestin Cécile* said goodbye with the following thoughts:

Dear families, friends, it means a lot that you share this moment with us, whether you are physically here or watching it on the big or small screen. It marks the end for you to endure our occasional suboptimal mental states. You have to understand that our University is comparable to burpees: you don't know what it is until you start doing it and it's so hard you may regret signing up for it, though you're definitely very proud and thankful once you've pulled through. Thank you for your support and sacrifices, which mean more than you know. You are the reason we stand here today.

Dear professors, thank you for having guided us to this very moment. For ignoring how late half of us were, for your patience when answering repetitive questions, for telling us to "relax" when we forgot to breathe during an oral exam. We'll cherish the good memories, laugh about the bad ones, and talk about

our time here as the great adventure it was.

I would also like to have a thought for those who have been our mental support, fitness coaches, morning alarms, classmates... and our companion animals who hold a huge spot in our stories.

Dear colleagues, I can hear 3 loud words on your minds. "we made it! A few days ago, I was told "You're graduating; I'm sure animals feel safer now!" Very cute, also a bit inaccurate.

Not that our patients discriminate between a new graduate and a specialist. Wear blue scrubs and they'll run away all the same, or hide, bite, scratch or kick.

Truth be told, we won't get far with what we already know. We have acquired the basis to start learning our profession and we need to advance with what we're going to learn with mentors we will choose and who will choose us.

If vet medicine was a pineapple, we just managed to get rid of the rough, spiky skin, and we're now getting into the sweet stuff.

My best friend loves to say "Do something that makes you happy, everyday". I didn't always listen, I didn't have time; I had exams to study for! Today I wanna promise, and I want each of you to promise to yourselves to make the most of your lives as a vet. Promise you will only settle for a job, a team, a geographical area, and even life partner that bring you happiness

every single day. And until then, keep exploring the many opportunities this world and our profession has to offer. Learn from your peers, grow from your mistakes, and move on.

Our future is as malleable as warm wax and is waiting for us to mold it into shape. It is all about how you are willing to spend your time, your energy, your moral and intellectual capital once you've ridden the bull and exited these gates. The only limit is our own ambition.

This diploma is the culmination of all the stress, tears, sleepless nights, pride, lifelong friendships, love stories, and a nice knowledge of this beautiful European capital. It is an incredible gift, and the beginning of another great journey.

Today, we do not say goodbye, but see you later, when we're all wealthy, successful, still tired from night and weekend shifts and ready to have a drink after a good set of conferences.

Our profession is a beautiful one and many will envy us. Let's make the most of it. Let our careers begin!

Photos Zsuzsanna Kárpáti

